

7th November 1957]

(After lunch—3 p.m.)

VIII.—DISCUSSION ON THE REPORT OF THE LEGISLATURE
COMMITTEE ON THE WHITE PAPER ON EDUCATION—*cont.*

MR. SPEAKER : We shall now continue the discussion on the Report of the Legislature Committee on the White Paper on Education. Mrs. Suares.

* SRIMATHI A. SUARES : Mr. Speaker, I commend the White Paper on Education which the Government have prepared. As one connected with Education for many years, I fully realise the amount of thought, labour and time that would have been spent in preparing this voluminous report. There has been great need to integrate the course of elementary education. With the change in the set-up of University Education, the necessity for the revision of the secondary education course has been precipitated. The Legislature Committee has made many useful suggestions for the revision of the original scheme. With the *via media* now proposed there will be a workable scheme and the ten-year plan, when implemented, will certainly bring in a new era in elementary and secondary education.

I wish to draw the attention of the House to a few points in the draft syllabus and the Report. In the draft syllabus for Standard under Home Science, which is a diversified course of studies for girls, there are two topics which I feel should be omitted. These are Sex Education and Family Planning. Under the New Regulations, the girls in Standard XI will be between the ages 15 and 16. They are still too young to be taught matters on Family Planning and Sex Education. Opinion is divided on the question of Family Planning. It is not only a few sections of Christians but many others also who do not subscribe to family-planning for religious reasons mostly. The Government have accepted this fact and in the case of doctors and nurses who claim exemption on religious grounds, they are exempted from participating in work connected with family planning. Home Science is taught in the college classes also. If girls in college take up Home Science, they are older and maturer and are in a position to think and decide for themselves. But in the high school stage, great harm can be done to the immature mind. Certainly, no educationist will take chances in such a serious matter. I, therefore, suggest that these two topics be deleted from the Home Science syllabus.

According to the new scheme, the age of admission to college will be 16½ years. This is one year more than the age of admission according to the present rules. I say one year, not two years, though the age of admission to college is 14½ years at present. The new syllabus saves one year of studies. According to the old rules, eleven years are set apart for the high school course, two years for the Intermediate and two years for the B.A.—a total of fifteen

[Srimathi A. Suares]

[7th November 1957]

years. In the new course, eleven years will be set apart for the higher secondary course and three years for the degree course, which will be in all fourteen years. Since there is an increase of one year in age, I suggest that a proviso be embodied leaving a margin of three months in the operation of the age rule. If a student completes 16½ years within three months after the starting of the degree course, he may be admitted at the beginning of the term. Otherwise, he will be idle for a whole year and will be seventeen years and three months on admission the following year which I consider a high age. According to the new scheme for the integrated course in elementary education, the course will last for seven years. English is to be introduced in Standard V. There will still be many primary schools in small villages with Standards I to V only. If English is to be introduced in Standard V in elementary primary schools it will be of no use, if the pupils have no intention of proceeding to the higher elementary school or to the higher secondary school. There will be the difficulty of securing competent teachers to teach English in primary schools. When the reorganised scheme is finalised and the draft syllabuses are approved by the Government, the Anglo-Indian schools will also have to consider a revision of their syllabuses in order to conform to the higher standard that will be required for admission to the three-year degree courses without going through the pre-University course. The State Board for Anglo-Indian Education will probably consider this matter in due course.

3-10
p.m.

* SRIMATHI A. S. PONNAMMAL: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று நம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள இந்த வெள்ளை அறிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல அசைப்படுகிறேன். இதற்கு முன், எல்லா ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும், லேபர் ஸ்கூல், ஹரிஜன வெல்பேயர் டிப்பார்ட்மென்ட் மூலம் நடத்தப்படுகிற பள்ளிக் கூடங்களில் படிக்கிற ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும், ஹரிஜன குழந்தைகளுக்கு பகல் உணவு அளித்து வந்தார்கள். இப்பொழுது அந்த மாற்றி எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பகல் உணவு அளிக்க சப்ளை கொண்டுவந்ததை நான் பாராட்டுகிறேன். அதோடு நன்றியும் செலுத்த கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பகல் உணவு அளிக்கப் பட்டவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களில் நானும் ஒருத்தி. அடுத்தபடியாக, கட்டாய கல்வி. அதையும் நான் வரவேற்கிறேன். இப்பொழுது கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டால், குறிப்பாக ஏழை குழந்தைகள், ஹரிஜன குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லாமலாயாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். நாம் ஒரு சில உதவிகள் கொடுக்கிறோம். அதோடு ஒரு சில பள்ளிக்கூடங்களில் புத்தகங்களும், சிலைட்டும் கொடுத்து உதவிறார்கள். அப்படி கொடுத்தும் அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்லாமலாயாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள், துணிக்காக கஷ்டப்படுகிறார்கள். கல்விக்காக நாம் கோடிக்கணக்கில் ரூபாய் கொடுக்கிறோம். அதிலிருந்து ஏழை குழந்தைகளுக்கு; ஹரிஜன குழந்தைகளுக்கு அண்டுக்கு ஒரு முறையாவது கட்ட துணி வாங்கிக்கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்தால் அதைப்பற்றி நான் மிகவும் பாராட்டுவேன். அடுத்தபடியாக, தொழில் கல்வி. இன்று தொழில் கல்வி பலியிடங்களிலும் நிறுவப்பட்டிருந்த போதிலும் ஈ.எஸ்.எல்.ஸி., எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி., வரை படித்த மாணவ மாணவிகள் “டி.ரெயினிங் ஸ்கூல்”-ல் டும் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். எனது தொகுதியை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு எராளமான அண்களும், பெண்களும் ஈ.எஸ்.எல்.ஸி. படித்து விட்டு நாலேந்து வருடங்களாக போதனாமொழி பள்ளிகளில் டும் கிடைக்காமல்

7th November 1957]

[Srimathi A. S. Ponnammal]

கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதோடு என்னையும் விடாமல் எனக்கு தொந்தரவு கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களை தொழில் கல்வியிலாவது சேர்த்து அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த ஒரு வழிவகை செய்தால் அது, நான் மிகவும் வரவேற்கத்தக்க ஒரு விஷயமாகியிருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். எங்கெங்கு கிராமங்களில் 300-க்கு குறையாத ஐனத்தொகையிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தி அங்கிருக்கக்கூடிய குழந்தைகளுக்குப் படிக்க வழிவகை செய்தால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அடுத்த படியாக, பெண் கல்வி. இன்று பெண் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், குறிப்பாக ஒரு குறிப்பிட்ட வயது வரைக்குந்தான் அவர்கள் அண்களோடு சேர்ந்து படிக்க வேண்டும். அதற்குப்பின் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குப் போனவுடன் அவர்கள் பெண்கள் பள்ளிக்கூடத்தில்தான் படிக்கவேண்டும். அதற்கு நம் அரசாங்கம் தகுந்த முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் பெண்கள் ஹைஸ்கூல் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால், இன்று என்னுடைய தொகுதியில் ஐந்து அண்கள் பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. நானும் ஒரு பெண் அங்கத்தினராய் இருக்கிறபடியால் என்னிடம் பெண்கள் வந்து துன்பப்படுகிறார்களே, அவர்கள் அந்தப் பள்ளிகளில் படிக்க மிகவும் கூச்சப்பட்டு, 'அவஸ்தைப் பட்டு, பயந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். என்பதையும் என்னிடம் கூறினார்கள். எனவே, தயவுசெய்து எப்படியாவும் என்னுடைய தொகுதியில் பெண்கள் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று ஏற்படுத்துவதற்கு கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று இங்கு படிக்கின்ற நூற்றுக்கணக்கான மாணவிகள் சார்பாக கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தை அறித்த கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRI W. P. A. R. CHANDRASEKHARAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி சம்பந்தமான வெள்ளை அறிக்கையின் மீது சட்ட மன்ற கமிட்டியார் வெளியிட்ட அறிக்கையை கனம் நிதி மந்திரி அவர் சமர்ப்பித்திருப்பதை நான் மும்பு மனதாடன் ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது இப்போது நம்முடைய நிலைமை என்னவென்றால் கல்வியை பெரிய அளவில் விஸ்தரிக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். அதே சமயத்தில் தரத்தை உயர்த்த வேண்டிய நிலையிலும் இருக்கிறோம். ஆனால் ஆரம்ப கல்வியை விஸ்தரிக்க வேண்டியதின் அவசியத்தை யாரும் மறுக்க முடியாது. இம்மாதிரி ஆரம்ப கல்வியை விஸ்தரித்துக்கொண்டு அதற்கப்பறம் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும், என்ற கனம் அமைச்சர் அவர்களையே கருத்தை நாம் வரவேற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. பொதுவாக இப்போது இருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையில் முக்கியமான பிரச்சனை, கல்வி சம்பந்தமாக 11 வருடங்கள் செலவுபிக்கப் படுவதை, அகாவது பள்ளிக்கூடங்களில் 11 வருடங்கள் செலவுபிக்கப் படுவதை, இப்போது நாம் கல்லூரியில் படிக்கிற படிப்பில் மூன்று வருடம் டிகிரி கோர்ஸாக ஆக்கி, ஒரு வருடம் (பிரி யூனிவர்ஸிட்டி) pre-university படிப்பு என்று அக்கி அதை எவ்வாறு யாரை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம் என்கிற பிரச்சனையில், நான் கூறிக்கொள்ள அசைப்படுவது என்னவென்றால், ஆரம்பக்கல்வி ஐந்து வருடம் செக்கண்டரி கல்வி மூன்று வருடம், உயர் நிலை கல்வி மூன்று வருடம் என்றிருப்பதை கலைக்காமலும் உலைக்காமலும் கீழே கிண்டர்கார்டன் என்ற வகுப்பை ஏற்படுத்தி அதில் ஆரம்பக் கல்வியைப் அதில் கொண்டு வாழமுடியுமா என்பதை ஆலோசித்துப் பார்த்து அதை அனுசரிப்பதின் நன்மை ஏற்படும் என்று தெரிந்தால் கிண்டர் கார்டர் வகுப்பை ஏற்படுத்தி விட்டு அதிலிருந்து ஆரம்பிக்கப் படுமாறால் ஆறுவது பாரம் படித்து முடிக்கும் பொழுது (பிரி யூனிவர்ஸிட்டி) pre-university கோர்ஸை படித்து முடிக்க கூடிய மாணவனின் நிலையை அடைய முடியும். கிண்டர்கார்டன் வகுப்பினால் சாத்தியமில்லை என்றிருக்குமாறால் ஆரம்பக்கல்விக்கு இருக்கும் ஐந்து வருடத்திற்கு பதிலாக நான்கு வருடங்களாக மாற்றிவிட்டு அவர்களுக்கு எந்த வழியில் இந்த படிப்பை அளிக்க முடியும் என்பதை பார்க்க வேண்டும். அந்த நிலையில் நான் கூறிக்கொள்ளுவது என்னவென்றால் கேரள சர்க்கார்

[Sri W. P. A. R. Chandrasekharan]

[7th November 1957]

இந்த வகுப்பு பாடங்களை கற்றுக் கொடுப்பதற்கு பள்ளிக்கூட நேரத்தை பாதி நேரம் என்று ஆக்கி அவர்கள் வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள். அம் மாதிரி இருக்கும் ஐந்து நிலைகளை அவர்கள் இரண்டரை வருடங்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்திருப்பதை பார்க்கும்பொழுது, நாமும் ஐந்து வருடங்கள் என்றிருப்பதை நான்கு வருடங்கள் என்று ஆக்கிக் கொண்டால் பழைய படி Secondary and Higher Education-க்குமாக 7 வருடங்கள் ஆகிறது. கல் ஹரி நிலைகளை எடுத்துப் பார்த்தால் ப்ரி யூனிவர்ஸிட்டியில் (pre-university) -யில் கிடைக்கிற படிப்பை ஹைஸ்கூல் படிப்பிலேயே பெற வேண்டும். இவ்விதமாக இதைப் சேர்த்து ஆரம்ப கல்வி நிலையில் இருக்கிற ஐந்து நிலைகளை நான்கு வருடங்களுக்குள் ஏற்படுத்துவது சாத்தியம் என்று தெரிந்தால் அதை அனுசரிக்கலாம். அந்த மாதிரி ப்ரி யூனிவர்ஸிட்டி (pre-university) நிலையை வகுக்க வேண்டும், என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மொழி சம்பந்தமாக பிரதேச மொழி, ஹிந்தி மொழி அல்லது வேறு ஒரு இந்திய மொழி, ஆங்கிலம் அல்லது உலக மொழி களுள் ஒரு மொழி என்று மூன்று மொழிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது வரவேற்கத்தக்க யோசனை. அதை அனு சரிப்பதின் மூலம் எந்தெந்த கோணங்களிலிருந்து எந்தெந்த நிலையில் பார்த்தாலும் அதில் காணப்படுகிற குறைபாடுகளை நீக்குவதற்கு இது ஒரு வழி தேடி கொடுக்கிறது என்பதை கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். வேறு மொழியை கற்பித்து கொடுக்கும்பொழுது அதை ஆரம்ப தசையிலே ஆரம்பிக்கவேண்டும். “இளமையிற் கல்” என்ற பழமொழிக்கேற்ப ஆரம்பத்திலே படித்தால்தான் மாணவ மாணவிகள் சீக்கிரமாக படிக்க முடியும். ஜப்பானியர் பர்மாவை ஆக்கிரமித்திருந்தபோது ஜப்பானிய மொழியைபோது மொழியாக வைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து கல்வி நிலையங்களில் இதை கொண்டு வந்த பொழுது அந்த மொழியை அங்கிருந்த ஆசிரியர்களைவிட அங்கிருந்த மாணவர்கள்தான் சிறந்த முறையில் கற்றார்கள் என்பதை சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆகவே தாய் பாலையைத் தவிர வேறு பாலையை கற்கவேண்டும் என்று நிலை ஏற்படும்பொழுது கீழிலிருந்து ஆரம்பிப்பதுதான் நல்லது என்று நான் கூறிக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக “புக்ஸ் பப்ளிக்கேஷன்” சம்பந்தமாக சர்க்காரே என்று நடத்துவதால் பல தவறுகளை நீக்க முடியும் என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விதம் இருப்பதை விட சர்க்கார் ஓரளவு பங்கு கொண்டு, நல்ல கண் காணிப்பும் இருக்கின்ற விண்டிகேட்டோ அல்லது கார்ப்பரேஷனோ ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் இந்த புத்தகங்களை வெளியிடுவதுதான் நல்லது என்று நான் நம்புகிறேன். இவ்விதம் சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருந்தால், சர்க்காரினுடைய போக்குப்படிதான் புத்தகங்கள் அமைத்திருக்கும், பின்னால் ஏற்படக்கூடிய குற்றச்சாட்டிலிருந்து விலகியதாகும். அதோடு நமக்கு இப்போது இருக்கும் வேலைகளுக்கிடையே இந்த புத்தகங்களை வெளியிடக்கூடிய வேலையும் ஏற்றுக்கொள்ளுவது உசிதமல்ல என்று தான் நான் கருதுகிறேன். ஆகவே விண்டிகேட் அல்லது கார்ப்பரேஷன் நிறுவி அதிலே சர்க்கார் தங்களுடைய கண்காணிப்பை வைத்து, அதில் சர்க்கார் ஓரளவு பங்கு கொண்டு நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இன்றைக்கு தனிப்பட்ட புத்தக கடைகளில் 100-க்கு 40 சத விசிறம் கமிஷன் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகையால் பாடுபடும் அல்லது கிராமத்திற்கும் போதிய ஊதியம் மட்டும் (or) லாபம் என்று வழி முறை வகுத்து நடத்தினால், புத்தகங்களின் விலையைக் கணிசமாகக் குறைக்கலாம். அதே நேரத்தில் புத்தகம் எழுதுபவர்களையும் ஊக்குவிக்கவும் இப்போது எழுதி கொண்டிருப்பவர்களுக்கு சரியான வழியில் இடம் அளிக்கவும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாம் என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆகவே, இந்த விண்டிகேட் அல்லது கார்ப்பரேஷன் அமைத்து அதன் மூலம் நல்ல நிலையில் புத்தகங்கள் வெளியிட்டு வருவது நல்லதாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் என்பதை கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மேலும், இப்போது முன்னேறியிருக்கும் ஜில்லாக்களில் பிற்பட்ட பிரந்தியங்கள்—பிரதேசங்கள்—இருக்கின்றன; அதாவது, பிற்பட்ட தாலுகாக்களோ பிற்பட்ட பகுதிகளோ இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு பிற்பட்ட

7th November 1957] [Sri W. P. A. R. Chandrasekharan]

ஜில்லாக்களில் உள்ள பிற்பட்ட தாலாகாக்களுக்கு அளிக்கப்படும் அதே முக்கியத்துவத்தை அளித்து, அந்த இடங்களில் ஆரம்பக் கல்வியை விஸ்தரிக்க வேண்டும்.

கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு நான் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆரம்ப, மத்திய, உயர்தரக் கல்வி நிலைகளில், ஆங்காங்கு, முக்கியமாக கிராமாந்திரங்களில் மாதிரிப் பள்ளிகளை (மாடல் ஸ்கூல்ஸ்) நிறுவி, அவைகளை சர்க்கார் அதிகாரிகளின் நேரடிக் கண்காணிப்பில் விட்டு சரியாக இயங்கச் செய்யலாம். இதைச் செய்தால் மற்றப் பள்ளிக்கூடங்கள் அவைகளைப் பார்த்து, அவைகளிலுள்ள நடைமுறைகளையும் வழிவகைகளையும், பின்பற்றுவார்கள். இதன் விளைவாக கல்வியின் தரம் உயரும். இந்த யோசனையை சர்க்கார் நிறைவேற்றும்போது இன்னொரு காரியத்தையும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதாவது, மாதிரிப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சமமாக யார் யார் நல்ல நிலையில் பள்ளிக்கூடங்களை நிர்வகித்து வருகிறார்களோ, அவர்களுடைய அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை 'ரெகக்ஷனஸ் ஸ்கூல்' என்று சொல்வதை விட்டுவிட்டு 'அப்ரூவட் ஸ்கூல்ஸ்' என்று அழைக்கலாம். அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை அம்மாதிரி அழைத்து அவைகளை நன்றாக நடத்துபவர்களுக்கு ஊக்க மளிக்க வேண்டும்; இதைச் செய்தால், சர்க்காரே நல்ல பள்ளிக்கூடங்களை அதிகமாக நிறுவாவிட்டாலும், புரண நிலையை அடைந்த பள்ளிக்கூடங்கள் நிறைய ஏற்படுவதற்கான சூழ்நிலை ஏற்படும். அவைகளை 'அப்ரூவட் ஸ்கூல்ஸ்' என்று அழைத்தால், அவைகள் புரண நிலையை அடைந்த பள்ளிக்கூடங்கள் என்று கருதப்படுவதற்கும் இடம் இருக்கும். 'மாடல் ஸ்கூல்ஸ்' 'அப்ரூவட் ஸ்கூல்ஸ்' என்ற முறையைக் கொண்டு வருவது பற்றி சர்க்கார் யோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். தேச மக்களின் நலன்கள் எல்லாவற்றையும் கவனிப்பதற்கு சர்க்கார் இருக்கிறதென்றாலும் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் விஷயத்தில் பெற்றோர்களுக்கு மிகுந்த அக்கறையும் நேரடியான தொடர்பும் இருப்பதால், பெற்றோர்களுடைய கருத்துக்களையும் அரசாங்கம் அவ்வவ்போது அறியவேண்டும். ஆகவே, எந்த ஊர்களில் பள்ளிக்கூடம் இருந்தாலும், அந்த ஊர்களிலெல்லாம் பெற்றோர்கள் சங்கம் அமைக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய யோசனைகள் கேட்கப்பட வேண்டும்; அவர்களுடைய யோசனைகளை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளோ அல்லது உபாத்தியாயர்களோ அல்லது மாணேஜ்மென்டார்களோ கேட்டு அவைகளின்படி நடந்தால் கல்வி நிலை இன்னும் சிறப்பாக உயரும் என்று கூறிக்கொள்கிறேன். கல்விபற்றிய வெள்ளை அறிக்கை மீது சட்டமன்றக் கமிட்டியார் வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையைப் புரணமாக ஆதரித்துக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI M. D. RAMASAMI : கனம் தலைவர் அவர்களே, மிகுந்த சிரத்தை யோடு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள, பல நல்ல அம்சங்களைக் கொண்ட சட்ட மன்றக் கமிட்டியாரின் அறிக்கையை நான் முழுமனதுடன் வரவேற்கிறேன். அதைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

பதினோரு வருஷப் பள்ளிப்படிப்பு ஏற்பாட்டில் கடைசி மூன்று வருஷங்களில் தொழில் கல்வி சொல்லிக் கொடுக்கும் 'டைவெர்ஸிபைட் கோர்ஸ்' என்ற திட்டம் இப்பொழுது சில காலமாக நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இதைப் பற்றி சொல்லும்போது, இந்தக் கல்வியின் தரம், 'பாலிடெக்னிக்' படிப்பில் முதல் ஆண்டு முடிவிற்குள் ஒரு மாணவன் பெறும் தகுதியின் அளவிற்கு இருக்கவேண்டுமென்று சட்டமன்றக் கமிட்டியார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆயினும், ஹைஸ்கூல் படிப்பை முடித்து வெளியே செல்லும், 'டைவெர்ஸிபைட் எஞ்சினீயர் கோர்ஸ்' படித்த மாணவனுக்கு 'பாலிடெக்னிக் கோர்ஸ்'-ல் சலுகை காடப்படுமா என்பது பற்றி இந்தக் விளக்கப்படவில்லை. ஹைஸ்கூலில் இந்தப் பாடத்தைப் படித்துத் தேறியவர்களுக்கு பிற்காலத்தில் இந்தக் கல்வியைப் பயிலப்போகும் இடங்களில் அனுசூலம் இருக்க வேண்டுமென்பது என் அபிப்பிராயம். ஆகவே, அந்தமாதிரி 'டைவெர்ஸிபைட் எஞ்சினீயர்

[Sri M. D. Ramasami]

[7th November 1957]

கோர்ஸ்' ஐப் படித்துத் தேறிய மாணவர்களுக்கு 'பாலிடெக்னிக்' படிப்பில் இரண்டாவது வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு வகை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஹைஸ்கூலில் இந்தப் பாடத்தைப் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு அது பிற்காலப் படிப்புக்கு மிகவும் அனுசூலமாக இருக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

ஹிந்தியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது நான்கு வருடங்கள் ஹிந்தி படித்தால் போதும் என்று அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிறு வயதில் ஹிந்தியைப் படிக்க ஆரம்பித்தால் நல்ல பலன் ஏற்படுகிறது என்பதை நான் அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்தேன். எனக்கு முன்பு செயி கனம் நன்பர், இளம் வயதில் அன்னிய பாஷையைப் படிப்பதில் நல்ல வெற்றி ஏற்படுகிறது என்று சொன்னார். ஐந்தாவது வகுப்பிலிருந்தோ அதற்கு முன்பிருந்தோ ஹிந்தியைப் பின்னாகப் படித்து வந்தால் நல்ல பலன் பெறுகிறார்கள். ஆகவே, இந்த சிபாரிசை மாற்ற முடியுமானால், ஆறு வருஷப் படிப்பாகவே ஹிந்தி இருப்பது நல்லது என்பதால், அதற்கேற்றவாறு மாற்றவேண்டும் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

கட்டாயக் கல்வி சம்பந்தமாகச் சொல்லும்போது, பொருளாதாரத் துறையில் மிகவும் பிற்பட்டுள்ள குடும்பங்களுக்கு விதிலிலுக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; பின்னாகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப முடியாத அளவிற்கு அவர்களுடைய பொருளாதார நிலை இருந்தால் அவர்களுக்கு மன்னிப்பு அளிக்கலாம் என்று ஒரு விதி இருக்கிறது. சர்க்கார் உத்தேசிக்கும் பிரகாரம் உணவு கொடுக்கும் திட்டம் அமலுக்கு வருமானால், அப்போதும் பின்னாகளுக்கு மன்னிப்புக்கொடுக்க வேண்டியது அவசியம்தானா என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

எலிமெண்டரி கல்வி விஷயத்தில், அவ்வவ்போது கல்வித் திட்டத்தில் மாறுதல்கள் ஏற்படும்போது அவைகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் தங்களை மாற்றிக்கொள்ளும் சக்தியில்லாதவர்களாக எலிமெண்டரிப் பள்ளி உபாத் தியாயர்கள் இருப்பதால், அவர்களுக்கு 'ரெப்ரெஷர் கோர்ஸ்' தேவை என்று கருதப்படும் காலத்தில் அதை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு வகை செய்ய வேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

ராஜ்யம் முழுவதும், எலிமெண்டரிப் பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள், தங்களுக்குச் சம்பளமும் மற்ற வசதிகளும் போதாது என்று சொல்வதை சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இந்தப் பிரச்னைக்குத் தீர்ப்பு சர்க்காரின் நிதி நிலைமையைப் பொறுத்ததாக இருந்தாலும், இதை சர்க்கார் முக்கியமாக கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதோடு, எலிமெண்டரிப் பாடசாலை உபாத்தியாயர்களுக்கு வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை ரொம்ப நாட்களாக இருந்துவருகிறது. இதையும் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI RAJATHI KUNJITHAPATHAM : கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் வெள்ளை அறிக்கைபற்றிய அறிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது தமிழ் நாடு தானத்தில் சிறந்த நாடு, அன்ன தானத்தில் சிறந்த நாடு.

“அன்னசத்திரம் ஆயிரம் கட்டல்

ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்

.....

.....

அன்னயாவின்னும் புண்ணியம் கோடி

ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுத்தறிவித்தல்.”

என்ற பழைய பண்பாட்டைக் கொண்ட தமிழ் நாட்டில், ஏழை எளியவர்களாக இருக்கும் மக்களுக்கு—பசியால் வாடி வதங்கிப் பண்டாரங்களாகத் திரிந்து அன்னக்காவடினைச் சமந்து வருபவர்களுக்கு—இரவில் பசியாற்

7th November 1957]

[Srimathi Rajathi Kunjithapatham]

றும் தர்மம் இன்னும் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அவ்விதமான பண் பாட்டைக் கொண்ட இந்த நாட்டில், குழந்தைகள் பசியாலும் வறுமையாலும் வாட்டப்படும் காரணத்தால் அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்லவேண்டாம் என்ற அசிரத்தை அவர்களுக்கோ அவர்களுடைய பெற்றோர்களுக்கோ ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்ற நோக்கத்துடன் கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் கல்வி இலாகா டிரக்டர் அவர்களும் சேர்ந்து எடுத்துக் கொண்ட சிரத்தையின் விளைவாக, ராஜ்யத்தில் பல பள்ளிகளில் மத்தியான உணவு கொடுக்கப்பட்டு வந்ததைக் பல பள்ளிகளில் பார்க்கிறோம். ஆனால், பல இடங்களில் மத்தியான உணவு கொடுக்கும் விஷயத்தில் ஆரம்ப விழாக்களைத் தொடர்ந்தே அடைப்பு விழாக்களும் இருந்ததைக் கண்கூடாகக் கண்டதால் தான் மத்தியான உணவு கொடுப்பதற்கு ஆகும் செலவிற்கு சர்க்கார் உதவித்தொகை கொடுக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய சந்தோஷப்படுகிறேன். சர்க்கார் உதவித் தொகை கொடுப்பது வரவேற்கத்தக்கது. 'பிஷ்னிபிடி' பத்தும் புறந்தப்போம், என்பார்கள். நான் ஒரு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். நம் நாடு மடாதிபதிகள் நிறைந்த நாடு, தானம் நிறைந்த நாடு; பெருமான் சத்திரங்களை ஆதரித்து அவைகளில் எத்தனையோ பேருக்குச் சாதம் போட்டு நாடு. எங்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் திருவானமாமலை, திருக்குறங்குடி முதலிய இடங்களில் ஜியர்கள் இருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கூட எத்தனையோ மடாதிபதிகள் இருக்கிறார்கள். இந்த மடங்களைச் சேர்ந்த நிலங்களின் வருமானத்தை மடாதிபதிகள் வின் பரபேபங்களிலும் அவையியமான வழிகளிலும் செலவிட்டுக் கொண்டிருப்பதை பொதுமக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

இந்த விதமான ஒரு குறையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும். பள்ளிக் கூட மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவு கொடுக்கப்படவேண்டும். தர்மத்திற்கு என்று குறிக்கப்பட்டுள்ள செல்வங்களை எடுத்து பள்ளி மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவு மூலமாகக் கொடுக்க வேண்டும். இதை ஒரு அம்சமாகக் கொண்டு வந்தால் அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும்.

கட்டாயக் கல்வியை அமுலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் நாம் வரவேற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. சுதந்தரம் பெற்ற பிறகு நாம் எல்லோருக்கும் வோட்டுரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறோம். காணி நிலம் இல்லாதவர்களுக்கும் கணக்கற்ற நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக வோட்டுரிமையை நாம் இப்பொழுது கொடுத்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட ஒரு உரிமையை நாம் சட்டத்தின் மூலமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். வயது வந்தவர்களுக்கும் வோட்டுரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறோம். படிப்பு இல்லாதவர்களுக்கும் வோட்டுரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறோம். புல் பூண்டுகளுக்கும் வோட்டு, கதிர் அறிவானுக்கும் வோட்டு, ஆலமரத்திற்கும் வோட்டு, உழம் மாடு முதல் உதய சூரியனுக்கும் வோட்டு, மனிதனுக்கு வோட்டு என்று முடியாத அறிவீனத்திலிருக்கிறோம். இதை மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதை உணர்ந்து நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கட்டாயக் கல்வி முறையைக் கொண்டு வந்திருப்பதைக் கண்டு வரவேற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அது வரவேற்கத்தக்க அம்சம். இப்படிப்பட்ட வோட்டுரிமையை, இப்படிப்பட்ட கட்டாயக் கல்வி முறையையும் கொண்டு வந்துள்ள பொருப்பாளிகளையும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும் அவருடைய வாரிசையும் நாட்டிலுள்ள மக்கள் வாழையடி வாழையாக வாழ்த்துவார்கள். அவர்கள் புகழப்படுவார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குழந்தைகளுக்கு மூன்று பாஷைகள் கற்றுக்கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதுவும் ஒரு வரவேற்கத்தக்க அம்சமாக இருந்தாலும் இதைப்பற்றி ஒரு சிலர் குறையும் கூறுகிறார்கள். மேல் நாடுகளைப் பார்த்தால் அங்கு குழந்தைப் பருவத்திலேயே குழந்தைகளுக்கு மூன்று பாஷைகளைக் கற்றுக்கொடுப்பது தெரியும். அவர்களைவிட நாம் எந்த விதத்தில் கீழ்ப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறோம் என்று கேட்க

[Srimathi Rajathi Kunjithapatham] [7th November 1957]

கிறேன். மேல் நாட்டில் குழந்தைப் பருவத்தில் மூன்று பாஷைகள் கற்றுக்கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று உணர்ந்து தான் அப்படி வைத்திருக்கிறார்கள். எந்த முறையில் அவர்களைவிட நாம் கீழ்ப்பட்டவர்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது நாம் அறிவை அகலப்படுத்துகிறோமேயொழிய அதை நாம் ஆழப்படுத்தவில்லை. அந்தக் குறையோடு நம்மிடத்தில் இருக்கிறது. இப்பொழுது நம் மாணவர்களுடைய அறிவுத் திறனைப் பார்க்க வேண்டும். செயற்கை சந்திரனைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள், அதைப்பற்றி விரல் விட்டு பேசுகிறார்கள். செயற்கை சந்திரனைப்பார்ப்பதோடு சினிமா நட்சத்திரங்களையும் பார்க்கிறார்கள். ஒவ்வொரு சினிமா நட்சத்திரத்தினுடைய கார் நம்பர் என்ன என்று சப்தத்தைக்கேட்டுக் கூட சொல்லக் கூடிய அளவில் நம்முடைய மாணவர்களுடைய அறிவுத் திறன் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. இன்னும் எவ்வளவோ முறையில் அவர்களுடைய அறிவுத் திறன் வளர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. “Knows something in everything” என்ற அளவில் இருக்கிறது. இன்றைய நிலைமையில் பத்தாவது வரையில் படித்த மாணவனுக்கு ஆங்கிலத்தில் நன்றாக எழுத முடிய வில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு அவல நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன எழுதுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது அது தெரியும் “I have wrote” என்று எழுதுகிறார்கள் புத்தாவது படித்த ஒரு மாணவன் அவல நிலையில் “சப் ஜெக்ட்”, “வர்ப்” இல்லாமல் எழுதுகிறான். இப்படி எழுதக்கூடியவன் பால் செய்து என்ன பயன். மற்றும் “I went to go to school” என்று எழுதுகிறான். இப்படிப்பட்ட கல்வியைத்தான் நாம் இப்பொழுது சொல்லிக்கொடுக்கிறோம். அப்படி இருந்தும் தமிழ் நாட்டிற்கு மதிப்பு எங்கும் இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டின் சரக்கு எங்கும் மதிப்பு இருக்கிறது. வட நாட்டிலும் இருக்கிறது. வட நாட்டிலுள்ள டால்மியா, டாடா, பிரீலா முதலியவர்களிடமும் தமிழ் நாட்டுச் சரக்குத்தான் இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டுச் சரக்கு இல்லாமல் இவர்களால் இருக்க முடியாது. அதனால் தான் நம்முடைய கல்வியை அகலப்படுத்தாமல் ஆழப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன்.

ஆகவே இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற கல்வித் திட்டம் அறிவுத் திறனை ஓரளவு ஆழப்படுத்துவதாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த முறையில் இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. ஆகவே இதை வரவேற்காமல் இருக்க முடியாது.

அடுத்தபடியாக ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆசிரியர்களைப்பற்றி சொல்லும்போது அவர்கள் எதிர் காலத்தின் பிரஜைகளுடைய அறிவுத் திறனை வளர்ப்பவர்கள் என்றும், சமுதாயத்தை வளர்க்கக்கூடியவர்கள் என்றும் புகழ்ந்து பேசப்படுகிறது. எதிர்கால பிரஜைகளின் அறிவை வளர்க்கிறார்கள், அறிவைத் திரட்டுகிறார்கள் என்றும் சொல்லி புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். அப்படிப் பேசி வந்தும் அவர்களுடைய நன்மையைக் கருதியவர்களாக இல்லை. ஆசிரியர்களுடைய வாழ்க்கையை கவனித்தால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை மிகவும் மோசமாக இருப்பதைப் பார்க்கலாம். அவர்களுடைய வாழ்க்கையை உயர்த்தினால் அரசாங்கத்தை ஆசிரியர்கள் வாழ்த்துவார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை என்ன என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆசிரியர்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் தரித்திர நாராயணர்களாகத்தான் காட்சி அளிக்கிறார்கள். மற்றும் அவர்கள் பொத்தல்கள் உடைய சட்டையையும், போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்தில் காட்சி அளிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் குசேலருக்கு இருந்த குழந்தைகளைப்போல் அவ்வளவு குழந்தைகள் அவர்களுக்கு இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட அவல நிலைமையில் அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய சம்பளம் என்ன வென்றால் மாதத்திற்கு 34 ரூபாய். இதைக் கேட்டால் மிகவும் வெட்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. கேட்டால் அவர்கள் ஒரு Unskilled labourer என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் சித்தான்கல் எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 1½ ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஆசிரியர்களுக்கு, எதிர் காலப் பிரஜைகளை வளர்ப்பவர்களுக்கு மாதச்

7th November 1957] [Srimathi Rajathi Kunjithapatham]

சம்பளம் ரூபாய் 34. சித்தாள்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சம்பளம் கூட ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கேட்டால் மனம் சங்கடப்படக் கூடியதாக இருக்கிறது.

அதோடுகூட ப்ரைவேட் மாணேஜ்மென்ட் பள்ளிக்கூடங்களிலுள்ள ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. ப்ரைவேட் மாணேஜ்மெண்டில் நடக்கக்கூடிய பள்ளிக்கூடங்களில் Convent போன்ற பள்ளிகளில் நியமிக்கப்படும் ஆசிரியர்களுடைய நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. அங்கு ஆசிரியர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ளும் போது அவர்களுக்கு எந்த விதமான நிரந்தரமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஏதோ தங்களுடைய மதத்தைச் சேர்ந்த ஆள்கள் கிடைக்கும் வரையில் தான் இவர்களை வேலையில் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களைச் சேர்த்தவர்கள் கிடைத்தவுடன், ஆசிரியர்களுக்கு பத்து அல்லது பதினைந்து வருஷம் சர்வீஸ் ஆனாலும் அவர்களை திடீரென்று வேலையை விட்டு நிறுத்தி விடுகிறார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் வேறு இடங்களில் வேலை தேடிக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் மாணேஜ்மென்ட்டால் நடத்தப்படும் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்கள். மற்றும் ப்ரைவேட் மாணேஜ்மெண்டில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு மாதச் சம்பளம் 34 ரூபாயாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய கைக்குக் கிடைப்பது ரூபாய் 20 அல்லது 25 தான். ஆனால் எழுதி வாங்கிக்கொள்வதோ ரூபாய் 35 அல்லது 40 என்று வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த அவல நிலையைப் போக்க வேண்டும். இதைப் போக்காவிட்டால் நாம் ஆசிரியர்களுக்கு நன்மையைச் செய்தவர்களாக ஆக மாட்டோம். இந்த நிலைமையைப் போக்குவதற்கு, அவர்கள் தங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்திற்கு விண்ணப்பம் போட்டுக்கொள்ளும்போது அதாவது கண்ட்ரிபூஷன் வேண்டும் என்று கேட்கும்போது ஆசிரியர்களை நீனைத்தபடி போகச்சொல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று அவர்களிடமிருந்து எழுதி வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி எழுதிக்கொடுத்தால் தான் அவர்களுக்கு கண்ட்ரிபூஷன் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். அப்படி அவர்களிடத்திலிருந்து ஒரு உறுதி வாங்கிக் கொண்டு கொடுத்தால் அது ரொம்பவும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI M. S. SELVARAJAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி சம்பந்தமான வெள்ளை அறிக்கை, அதைத் தொடர்ந்து வந்துள்ள கமிட்டியினர் முடிவு, அபிப்பிராயங்கள் அதன் பேரில் கொடுத்த கனம் மந்திரி அவர்களுடைய விளக்கம் மிகவும் ப்ரத்யட்சமான நிலையை உணர்த்தக்கூடியது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அரசியல் அமைப்பின் படி கல்வியைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்கு இது ஒரு நல்ல ஆரம்பம். அதற்கு இது ஒரு அளவு கோலாக இருக்கிறது என்பதை நாம் எல்லோரும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அரசியல் அமைப்பின்படி கல்வி வளருவதற்கும் சமுதாயம் வளருவதற்கும் இந்த முறை ஏற்றதாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய இடம் இதில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய அடிப்படையில் இது அமைந்திருக்கிறது. வரட்டு வேத வேதாந்தம் சொல்லிக்கொண்டுப்போவதில் எந்த விதமான ப்ரயோசனமும் ஏற்படப்போவதில்லை. நமது நாட்டின் அரசியல் அமைப்பு அப்போதைக் கப்போது வளரும் கருத்துக்களுக்கு வளையக் கூடியது. பிரத்தியக்ஷகண ணேட்டத்துடன் அரசியலமைப்பை மாற்றிக் கொள்வதில் தவறில்லை. சிலதேசங்களிலுள்ள ரிஜிட் (Rigid) கான்ஸ்டிடியூஷனல் ஏற்படும் தீமைகளைப் பார்க்கிறோம். இப்பொழுது நாட்டில் அரசியல் அமைப்பின்படி உயர்ந்த அளவில் கல்வி அமைப்பு அமைத்து அதன்படி கல்வி தரப்பட்டப்போகிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். சில காலத்திற்கு முதற்கொண்டே என் குழந்தைப் பருவம் முதற்கொண்டே ஆரம்ப உயர்தரப் பள்ளிப் படிப்புக்கும் நடுத்தரப் பள்ளிக்கூட படிப்புக்கும் இருந்தவரும் வித்தியாசமும் உணரப்பட்டு வந்தது. அதன் பிறகு இந்த நாட்டிற்கு ஏற்ற படிப்பு அமையாமல் வெறும் எட்டுப்படிப்பாக இருந்து உத்யோகம் வாங்கக்கூடிய படிப்பாக அமைந்தது, எட்டுப் படிப்பு

[Sri M. S. Selvarajan] [7th November 1957]

வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் உதவாததாக இருந்தது. அதை அடுத்து கல்லூரிப் படிப்பு, உத்தேச அமைப்புப்படி ஆரம்பக் கல்வி எழு வருஷம் படிக்க வேண்டும். அதையும் கடந்து ஒருவாறு மேலே போனால் எட்டாவது வகுப்பு படித்து விட்டால் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். அப்பொழுது தொழில் கல்விக்கு போவதா சாதாரணக் கல்வி போதுமானதா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டியதாகும். அப்பொழுது பெற்றோர்கள் குழந்தைகள் இதை யோசிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது அப்படி எட்டு வகுப்பு படிக்க வேண்டும் என்று இருந்ததை மாற்றி எழு வருஷம் என்று அமைத்து அதன்மேல் கல்லூரியில் நான்கு வருஷங்கள் என்று இருந்ததை இப்பொழுது மூன்று வருஷங்கள் என்று மாற்றி இருப்பது ரொம்பவும் வரவேற்கத்தக்க விஷயம். இந்த ராஜ்யத்தின் குழந்தைகளின் திறமையில் நம்பிக்கைவைத்து ஆரம்ப உயர் நிலைக் கல்விக்கு 11 வருடக் காலக்கெடு அமைத்து இந்த மாறுதலைச் செய்ததற்காக நமது ராஜ்ய கல்வி மந்திரி அவர்களையும் அந்த இலாகாவைச் சார்ந்தவர்களையும் நல்ல காரியம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று ராஜ்யத்திலுள்ள மக்கள் எதிர் கால சந்ததியர் போற்றுவார்கள். இப்படிப்பட்ட கொள்கை மிகவும் பொருத்தமானது, தற்காலத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக அந்தந்த வட்டார மொழியே அதாவது தாய் மொழியே போதனை மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதும் ஒரு வரவேற்கத்தக்க அம்சமாகும். தாய் மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதற்கு ஆதரவு அளிக்கிறார்கள். அதுவும் ஒரு நல்ல காரியம் என்றே கருதுகிறார்கள். அதையும் ஆரம்பக் கல்வி முதற்கொண்டு கல்லூரிக் கல்வி படிப்பு வரையில் தாய் மொழியிலேயே கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று செய்வதும் மிகவும் வரவேற்கத்தக்க ஒரு அம்சம்.

இந்தத் தேசத்தில் நடமாடுகிற இந்தி போன்ற பல்வேறு மொழிகளிலும் சிரத்தை வேண்டியது அவசியம் தான். பொது மொழி இந்தத் தேசத்திற்கு ஒன்று வேண்டும் என்பதிலும் எந்த விதமான மாற்று அபிப்பிராயமும் இருப்பதற்கில்லை. இன்று இல்லாவிட்டாலும் என்றாவது அந்த நிலை வந்துதான் ஆகவேண்டும். இன்று இந்த ராஜ்யத்தவர்கள் தமிழர்கள், அறிவிலே எவ்வளவு மேம்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் சரி, எவ்வளவு திறம்பட நிர்வாகத்தை நடத்தக் கூடிய சக்தியுடையவர்களாக இருந்தாலும் சரி, இந்த ராஜ்யத்தவர்கள் மற்ற ராஜ்யத்தவர்களுக்கு இனியும் எந்தவிதத்திலும் பின்தங்கமாட்டார்கள் என்ற நிலைமையை உண்டாக்கவேண்டுமானால், நாமும் அதற்குத் தகுந்தபடி நம்மை அமைத்துக்கொள்வதோடு, எதிர்கால சந்ததியையும் அமைப்பதற்கு வழி வகுக்க வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறது. அதை உணர்ந்து தான் இந்திக்கும், மற்றும் இந்தத் தேசத்திலுள்ள பிற மொழிகளுக்கும் உரித்தான இடம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். இந்தி இலகுவாகக் கற்றுக் கொண்டுவிடக்கூடிய ஒரு மொழி.

அதேபோல ஆங்கிலம் உலகப் பொதுமொழியாக இருந்துவருகிறது. இந்த தேசத்தில் ஒரு சாரார் ஆங்கிலோ இந்தியர் என்ற பெயரில் இருப்பவர்கள்—ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருப்பவர்களாக அமர்ந்திருப்பதினாலும், ஆங்கிலத்தை நம் தேச மொழியாகவே கூட கருதி, அதற்கும் உரித்தான இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருத்துத் கொண்டு தான் கற்பதன் கஷ்டத்தைக் கருதி ஐந்தாவது வகுப்பிலிருந்து 11-வது வகுப்பு வரையிலும் அதற்கு இடம் தந்திருக்கிறார் நமது அமைச்சர் என்று நான் கருதுகிறேன். அதே நிலையிலே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலும் 8-வது வகுப்பிலிருந்து இந்தி மொழியை இலகுவாகக் ஒரு குழந்தை கற்றுத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். எல்லாவித இலக்கண இலக்கியங்களையும் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய பருவத்திலுள்ள, குழந்தைகள் 8-வது வகுப்பில் இந்தியை ஆரம்பிக்கிறபோது இலகுவாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியும் என்ற நல்ல கருத்து கொண்டு தான் 8-வது வகுப்பிலிருந்து இந்தியைத் தவக்கிலை போதும் என்று கருதி நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

7th November 1957] [Sri M. S. Selvarajan]

“கல்லூரியில் போதனா மொழி சர்ச்சைக்குரியது” என்று சொன்னார்கள். என்றாலும், தன்னுடைய உறுதியான தன்மையைக் காட்டினார்கள். கமிட்டியினருடைய முடிவும் ஏன் தமிழே போதனா மொழி ஆகக் கூடாது? என்று கேட்கத் தகுந்த முறையிலே அமைந்திருக்கிறதென்பதை நான் பார்க்கிறேன். 11-வது வகுப்புக்கு மேல் ஏதேனும் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்கக் கூடியவர்கள் கல்லூரிக்குப் போய் ஆங்கில அறிவை விருத்தி செய்வதற்கு யாரும் போவதில்லை. 11-வது வகுப்புகளுக்குள்ளேயே அவர்கள் பாஷையை விருத்தி செய்துகொள்வதாகும். விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்குத்தான் கல்லூரிக்குப் போகிறார்கள். எந்தப் பாஷையின் மூலமாக அணுகினால், நாம் இலகுவாக விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமோ அந்த பாஷையின் மூலமாகத்தான் அணுகவேண்டும். அந்த முறையில், நமக்குப் பழக்கமாகியுள்ள எந்தப் பாஷையின் மூலமாக நுணுக்கமான எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்துகொள்வதற்கு முடியுமோ அந்த பாஷையின் மூலமாகத்தான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். கல்லூரியிலே தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆகவேண்டுமென்று நிதி அமைச்சரும் அரசாங்கமும் உறுதியாக இருப்பது தெரிந்த விஷயம். ஆங்கில அறிவை வளர்ப்பதற்கு 5 முதல் 11 வகுப்பு வரையிலுள்ள காலம் போதாது என்றாலும், அடிப்படை அறிவைக்கொண்டு, மேலும் லேபரரி மூலமாக அறிவை நல்ல விதமாக விருத்தி செய்துகொள்ள முடியும். பலகாரத்தை ருசித்துப் சாப்பிட்டு அதன் தன்மையை உணர்ந்துகொள்ளலாம். பலகாரத்தை அப்படியே விழுங்கிவிட்டு, பிறகு, அதனுடைய தன்மையையும், சுவையையும் தெரிந்து கொள்வதும் உண்டு. இந்தச் சின்ன உதாரணத்தை மனத்திலே நினைத்துக்கொண்டால் புரிந்துகொள்ள முடியும். கல்லூரியில் தமிழ் வழங்குலதிலே அடிப்படையான முடிவு இன்னும் உறுதியாக ஏற்படவில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். தைரியமாக தமிழை போதனா மொழியாக்கலாம்.

பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கும் பரீட்சைகளைப்பற்றி சரிவர இங்கே குறிப்பிடவில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். 7-வது வகுப்பை அடுத்து பொருத்தமான இடத்திலே பொதுப் பரீட்சை இருக்கும். அது தகுந்த இடம் தான் என்று நாம் கொள்ளவேண்டும். இன்னும் சில அடிப்படையான விஷயங்களிலே அரசியல் அமைப்பில் கண்டுள்ள காலத்திற்கு ஏற்றவாறு நாம் கருத்துக்கொள்ளக்கூடிய திட்டங்களைப்பற்றி நிறைவேற்றுவது எப்படி என்று பார்க்கிறபோது, இரண்டே இரண்டு தான் வழி என்று நாம் பிரத்தியட்ச கண்கொண்டு பார்த்துப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஒன்று, ஆசிரியர்க்கு மாணவர் விகிதத்தை அதிகப்படுத்துவது, அல்லது அதற்குத் தகுந்தபடி அதிகப் பணம் செலவு செய்வது, அதே நிலையில் தான் பணம் செலவு செய்வது கஷ்டம் என்று கருதி “ஷிப்ட் முறை” எல்லோருடைய மனதையும் உறுத்தக்கூடிய மற்றொன்று தான். ஒவ்வொருவரும் அரசாங்க அமைச்சர் குறிப்பிட்டபடி, அவர்கள் சூசகமாகத் தெரிவித்தார்களோ என்று நான் கருதுகிறேன். தெளிவாக்கக்கூட, அதைப் பரிசீலனை செய்யக்கூடிய அளவுக்குகூட மனம் இல்லாமல், இந்த ஷிப்ட் முறையில் உள்ள தாரதமியத்தை, சரியா தப்பா என்று ஆராயக்கூடிய முறையில் கூட, கமிட்டியினர் முடிவில்லை. அவர்கள் அபிப்பிராயங்களைப் பரிசீலனை செய்து, இதை நீங்கள் பரிசீலனை செய்யலாம் என்று அந்த கமிட்டியினர் நமக்கு சிபார்சைக் கொடுத்திருந்தால் நலமாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஒரு ஆசிரியரிடத்தில் 40 பிள்ளைகளை ஒப்படைக்கலாம் என்று வெள்ளையறிக்கையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஏற்கெனவே ஜில்லா போர்டுகள் நடத்தும் பள்ளிகளில்கூட 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் என்று விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. நாற்பதுக்கு அதிகமான குழந்தைகளை ஒரு ஆசிரியரின் கரத்தில் ஒப்படைப்பது என்றால், அது எந்த அளவு கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதாக அமைய முடியும்? என்பதை எண்ணிப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது. இதை எண்ணிப் பார்க்க அரசாங்கம் தவறுது. ஷிப்ட் முறை இருந்தால், அதிலே என்ன கோளாறு இருக்கிறது? யாரிடத்திலிருந்து வந்தாலும், என்ன தவறு இருக்கிறதென்று சபையும் அரசாங்கமும்

[Sri M. S. Selvarajan] [7th November 1957]

உட்கார்ந்து பரிபூரணமாக ஆராய்ந்து, தவறு இருந்தால் விட்டுவிட்டு, தவறு இல்லையென்றால் கொள்ளுவதில் தவறு இல்லை. ஆசிரியர்களை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டால் எல்லாக் காரியத்தையும் சரி செய்துவிடலாம். குறுகிய ஒரே பாதை என்று எண்ணுது மற்றும் இருக்கும் பாதைகளை அடைக்காமல், அதையும் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கோருகிறேன்.

ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையை எண்ணிப் பார்க்கிறபோது, ஏழை எளிய குழந்தைகள் எந்தத் தரப்பினராக இருந்தாலும், எந்த ஜாதியினராக இருந்தாலும், பாடசாலையில் வந்து இலவச உணவு கொள்ளுவதற்கு வழிவகை செய்வதற்கு அரசாங்கம் முன்வந்திருக்கிறது. அரசாங்கம் செலவு செய்ததால் மாத்திரம் இந்தக் காரியம் ராஜ்யத்திலே நடைபெறுவதாக யாரும் எண்ண வேண்டியதில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இருபத்து நான்கு ரூபாய் ஒரு குழந்தைக்கு செலவு செய்யக்கூடியதை ஐந்து ரூபாய் உயர்த்தினால் குழந்தையின் தேகத் தரத்தையும், கல்வித் தரத்தையும் உயர்த்துவதற்கு முடியும் என்று எண்ணுகிறோம். குழந்தையொன்றுக்கு இரண்டரை வீதம் தினமும் பாடசாலையில் உணவு அளிப்பது என்ற முறையில் 200 நாட்களுக்கு 25 ரூபாய் குழந்தையொன்றுக்குச் செலவாகக் கூடிய நிலைமை ஏற்படுமானால், இன்றல்ல, என்றும் அந்த நிலைமையிலே எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பரிபூரணமாக திருப்திகரமான ஆகாரம் அரசாங்கமே கொடுக்கக்கூடிய முறையை உண்டுபண்ணுவது முடியாது.

ஆகவே, மூன்று கோடி ஜனங்கள் இருக்கும் இந்த ராஜ்யத்தில் நபர் ஒருவர் மூன்று ரூபாய் வீதம் செலவு செய்வதாக இருக்குமானால், இந்த ராஜ்யத்தில் கல்வித் துறையிலே எந்த அளவு உயர்த்துவதற்கு முடியும் என்று முயற்சிக்கிறோம். அந்த நிலையில் ரூ. 2-5-0 ஆசிரியர்களுக்கும் மற்ற எல்லா விதமான நிர்வாகங்களுக்கும் செலவாகிறது என்றால், 11 அணு இலவச உணவுக்காக ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்று திட்டம் வகுக்கப்படுவதாக நான் நினைக்கிறேன். என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்—இன்றிருக்கும் நிலைமையில் ஒவ்வொரு உணவு விடுதியிலும் கிராம ஜனங்களிடத்திலே நம்பிக்கை வைத்துத்தான் இந்த நல்ல காரியம் நடத்திருக்கிறது. திருநெல்வேலியில் எவ்வளவு உயர்த்த அளவுக்கு இதற்குரிய “ரெஸ்பான்ஸ்” இருந்திருக்கிறது என்று தெரியும். கிராம ஜனங்களிடத்திலே நம்பிக்கை வைத்து, முற்றிலும் கிராம ஜனங்களுடைய ஏற்பாடு, இது தர்மத்தின் அடிப்படையில் உள்ளது என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இன்று நடத்துகின்ற காரியம் நிலையாக நடப்பதற்கு, கிராம தானம், பூமி தானம், பூமிதான ரிஷியினிடமிருந்துகூட இதற்கான நிலம் கொள்ள முடியும். வருமான வரி சலுகை போன்று காட்டி, இதபோன்ற வகைகளை நிரந்தர ஏற்பாடு செய்து, நில தானம், நிதி தானம் பெற்று நிரந்தர ஏற்பாடு மூலமாக அந்தப் பொறுப்பை கிராம ஜனங்களிடத்தில் முற்றிலும் கொடுத்தால் நாம் அதற்கு செலவு செய்யக் கூடிய பணத்தை வைத்து ஆசிரியர் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு வசதி ஆகும்.

ஒரு குறைபாடு. மத்திய சர்க்காரிலிருந்து இந்த ராஜ்யத்திற்கு இப்படி ஆசிரியர்களுக்கு கிராம கிராமமாக வீட்டு வசதி செய்வதற்காக ஒதுக்கிய பங்குத் தொகையை இந்த ராஜ்யம் பயன்படுத்தவில்லை. இனிமேலாவது பயன்படுத்தும் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்வதற்குக்கூட, கிராம ஜனங்களிடமிருந்து எல்லா கிராமங்களிலும் இலவசமாக நிலம் வாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமை உண்டுபண்ணமுடியும். சிலவில் கிராம ஜனங்களிடமிருந்து கால் பங்குச் செலவைக் கேட்டால் தாராளமாக கொடுத்துவிடுவார்கள். ஆசிரியர்களை வீட்டுவசதியுடன் கிராம மக்களே அமர்த்திக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமையை கிராமம் கிராமமாகப் ஏற்படுத்திவிட முடியும். ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்த எந்த அளவுக்கு இன்னும் கவாச்சியைக் கொடுத்து நல்ல காரியத்தையெல்லாம் இந்தத் தேசத்தில் நிறைவேற்ற முடியுமோ அதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து.

7th November 1957] [Sri M. S. Selvarajan]

ஒன்றைப் பார்க்கிறேன். முதியோர் கல்விக்காக . . . (இத் தருணத்தில் மிஸ்டர் ஸ்பீக்கர் மணியை அடித்து, அடுத்த கணம் அங்கத்தினரைப் பேச அழைத்தார்).

* SRI A. V. P. ASAITHAMBI : அவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி யினுடைய அவசியத்தைப்பற்றி உலகத்திலேயுள்ள மற்ற நாடுகளிலே இருக்கிறவர்கள் சொல்லியிருப்பதைவிட அண்மையிலே நமது நாட்டிலே தோன்றியுள்ள பேரறிஞர்கள் எல்லாம் அதனுடைய அவசியத்தைப்பற்றி மாத்திரம் அல்ல, அவசரத்தைப்பற்றியும் அழகாக கவிதை மூலமாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை எனக்கு முன்பு பேசிய தோழியர் இராஜாத்தி அவர்கள் அழகுபட நம்மிடத்திலே எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

3-49
p.m.

“...அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆலயம்பதி னாயிரம் நாட்டல்
பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர்வி எங்கி யொளிர நிறுத்தல்,
அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுத்தறி வித்தல்”

என்று பாரதியார் அவர்கள் பாடியதைக் குறிப்பிட்டார்கள், அந்தக் கவிதை மூலமாக நான் என்ன உணர்கின்றேன் என்று சொன்னால், அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் கட்டி எவ்வளவு தான் சாப்பாடு போட்டாலும், மறுபடியும் பசிக்கிறது என்று கேட்கக்கூடியவர்கள் இருப்பார்கள். ஆலயங்கள் 10,000 கட்டி ஆண்டவனை ஆங்காங்கு நிறுத்திவைத்தாலும், மேலும் சில குறைகளைச் சொல்லி நிறைவு கேட்க ஆண்டவனிடம் வந்து நிற்பார்கள். ஆனால், ஒரு ஏழைக்கு எழுத்து அறிவைக் கொடுத்து அதன் மூலம் அவனுக்கு போதிய அறிவை கொடுத்துவிட்டோம் என்று சொன்னால், அவனவன் கால்களால் நடந்து வாழ்ந்துகொள்ளக்கூடிய நிலைமையைப் பெறமுடியும் என்ற அவசியத்தையும், அத்தகைய நிலைமை இந்த நாட்டில் இல்லை, எனவே அதை அவசரப்படுத்த வேண்டும் என்ற தன்மையையும் கருதி அண்மையிலே தோன்றி மறைந்த தேசிய கவி பாடியிருக்கவேண்டும். இதனுடைய அவசியத்திற்கு உள்பட்டு நமது அரசியல் சட்டத்திலே பத்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக இந்த நாட்டிலே அனைவரும் எழுதப்படிக்க கற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்ற அளவுக்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கண்டிருக்கிறது. ஆனால், நாட்டினுடைய நிதி நிலைமை இடம் கொடுக்காத காரணத்தினாலும், இடம் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையிலே இந்த நாட்டு அரசியல் அமைப்பு இல்லாததினால், அதாவது இங்கு இருக்கின்ற பணமெல்லாம் வடநாட்டு சர்க்காருக்கு போகின்ற காரணத்தினாலே, நமக்கு இந்த துரதிர்ஷ்டமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன்.

உலகத்திலே கல்வி பயிலாத மக்கள் 50 சத விகிதம் என்று நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த 50 சத விகிதத்திலே துரதிர்ஷ்டவசமாக நம்முடைய இந்திய உப கண்டத்திலே அதிகம் பேர் இருக்கிறார்கள். இந்தியாவினுடைய கல்வியின்மையைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்று சொன்னால், இங்கேயிருக்கின்ற ஒவ்வொரு “லெவெபரியிலும்” ரயில் பெட்டியிலும் போய் பார்த்தால்தான் தெரியும். ஆண்கள், பெண்கள் என்று படம் போட்டு காட்டக்கூடிய அளவுக்கு தற்குறி தன்மை இந்த நாட்டிலே இருக்கிறது. படம் போட்டு வைத்தும் கூட பெண்கள் வண்டியில் ஆண்கள் ஏறுவதைப் பார்க்கிறோம். அந்த அளவுக்கு மோசமான நிலைமை நம் நாட்டிலே இருந்துவருகிறது. இந்த நிலைமையை கூடியவரையிலே மாற்றி அமைத்து, நல்ல அளவுக்கு கல்வியை தரமாகக் கொண்டுவருவதற்கு நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் பல திட்டங்களை கொண்டுவந்திருப்பதற்கு நான் அவர்களை பாராட்டுகின்றேன். அவைகளை வரவேற்கிறேன். அவருடைய கல்வித் திட்டத்தை அடிக்கடி மந்திரிகள் மாற்றி அமைத்து மக்களுடைய கல்வியை கெடுத்துவிடாமல் இருக்க ஒரு சட்ட ஏற்பாடாக செய்து

[Sri A. V. P. Asaithambi]

[7th November 1957]

விடலாம் என்றும், அப்படிச் செய்தால் இந்தச் சபையிலேயே பின்னால் யாரும் எதையும் செய்யக்கூடிய நிலைமை வரும் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அது மாத்திரமல்ல. மற்றொன்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த ராஜ்யத்திலே கல்வியின் தராதரம் ஓர் இடத்திற்கும் மற்றொரு இடத்திற்கும் மாறுபட்டதாக இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். சேலம் மாவட்டத்திலும், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலும் கல்வி மோசமாக இருப்பதாக குறிப்பிட்டார்கள். ஒரே ராஜ்யத்தின் கீழ் ஒரே பகுதியிலே மாறுபட்ட தராதரம் இருப்பதற்குக் காரணம், அவர்கள் குறிப்பிட்டபடி இந்த நாட்டிலே கல்வியில் அடிக்கடி ஏற்படுகின்ற மாறுதலும், பாடதிட்டமானது ஒரேமாதிரியாக இல்லாததும் தான் என்று நான் கருதுகிறேன். அம்மாதிரியான நிலைமையை நாம் பார்க்கிறோம். அதோடு மாத்திரமல்லாமல் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இன்னொன்று குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது பாடபுத்தகங்களை தனிப்பட்டவர்கள் வெளியிடுவதை விட அரசாங்கமே அதை மேற்கொண்டு வெளியிட உத்தேசிப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்படிச் செய்தால் புத்தகங்களை அரசாங்கம் மக்களுக்கு குறைந்த விலைக்கு கொடுக்கமுடியும். அரசாங்கம் இதிலே இன்னொன்று கவனிக்கவேண்டும். இப்பொழுது பாடதிட்டமானது திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆரம்பப் பள்ளியில் ஒரு மாதிரியாகவும், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் ஒரு மாதிரியாகவும், சென்னையிலே ஒரு மாதிரியாகவும் இருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. தவிர இதர புத்தகங்களெல்லாம் மாறுபட்ட முறையில் இருக்கிற காரணத்தினால் தான் கல்வியினுடைய தராதரம் மாறுபட்டு இருக்கிறது. எந்தப் பகுதியில் இருந்தாலும் சரி, எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. புத்தகத்தைப் போல ஒரேமாதிரியான முறையில் புத்தகங்கள் இருக்கவேண்டும். ஆனால் இம்மாதிரியான நிலைமை வருமானால் பல ஆசிரியர்களுக்கு எழுதக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடும் என்று பயப்படுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக எழுதுகிறவர்கள் புத்தகங்களை யெல்லாம் வாங்கி, சிறந்த முறையில் இருக்கும்படி ஒரு புத்தகத்தை திரட்டி சர்க்கார் அதனை வெளியிடலாம். கன்யாகுமரியிலும் சென்னையிலும் ஒரே பாடபுத்தகம் தான் இருக்கவேண்டும். அந்த நிலைமை இருக்குமானால், அதிகாரிகளை ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு மாற்றினால் கூட, “அய்யோ என் பிள்ளை இங்கு படிக்கிறான்” என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமைகூட வராது. அந்த அளவுக்கு பாடதிட்டத்தை செய்துவிட்டோம் என்று சொன்னால், கல்வியினுடைய தராதரம் மாறுபட்டு இருக்க நியாயமில்லை. அப்படியிருந்தது என்று சொன்னால் திட்டத்தில் கோளாறு இல்லை, ஆசிரியர்களுடைய கோளாறுகத்தான் இருக்க முடியும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நான் தராதரத்தைப் பற்றி குறிப்பிடவில்லை. படித்தவர்களுடைய எண்ணிக்கையைப் பற்றி குறிப்பிட்டேன். அப்படி படித்தவர்கள் மிகக் குறைவாக இருக்கக்கூடிய பகுதி கோயமுத்தூர், சேலம் என்று குறிப்பிட்டேன், படிப்பினுடைய தராதரத்தைப் பற்றி குறிப்பிடவில்லை.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : படிப்பினுடைய தராதரம் ஒரே மாதிரி இல்லை என்று சொன்ன கருத்திலே தான் நான் பேசினேன். இருந்தபோதிலும், சென்னை மாகாணம் பூராவும் ஒரே மாதிரியான தரம், எந்த இடத்திலும் ஒரே மாதிரியான படிப்பு இருந்தால்தான், எந்த ஆசிரியர்கள் எங்கே போனாலும் அதற்கு வசதியாக இருக்கும், அது நன்மையாக இருக்கும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்த மாதிரியான முறையில் சென்னை ராஜ்யம் பூராவும் ஒரே மாதிரியான புத்தகங்களை சர்க்கார் வெளியிடுவார்களானால், அந்தப் புத்தகங்களை மிகக் குறைந்த விலைக்கு விற்கமுடியும். அதுமாத்திரமல்ல. கொஞ்சம் அதிகமான விலைக்கு விற்கும்கூட, ஓரளவு அதிகப் பணம் கிடைக்கும். அம்மாதிரி கிடைக்கின்ற பணத்தை கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு தேவைப்படுகின்ற பற்றுக்குறை பணத்திற்கு ஈடு செய்ய முடியும்.

குறிப்பிட்ட வருஷங்களுக்குள்ளாக நாம் போதிய அளவு கல்வியைக் கொடுக்க முடியவில்லை என்பதற்குக் காரணம் போதிய நிதி இல்லை. அதற்காக போதிய அளவு கட்டிடங்கள், ஆசிரியர்கள் இவைகளையெல்லாம்

7th November 1957] [Sri A. V. P. Asaithambi]

இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்திலே சர்க்கார் ஒரு நல்ல முறையை கவனிக்கவேண்டுமென்று நான் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பழைய காலத்தில் நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்களெல்லாம் சாவடிகளிலும் ஆலயங்களிலும்தான் நடத்தப்பட்டன. கட்டிடங்கள் இல்லாத கவலையை அடியோடு விட்டுவிட்டு, எல்லா கிராமங்களிலும் சாவடி இல்லாவிட்டாலும் ஒரு சாவடி ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம். அதற்கு அதிக செலவு ஏற்படப்போவதில்லை. அந்த மாதிரியான இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தலாம். அங்கு ஆலயங்கள் இருக்குமானால் ஆலயங்களிலே பகல் நேரத்திலே பள்ளிக்கூடங்களை நடத்தலாம். இம்மாதிரி செய்தால் பள்ளிக்கூடங்கள் வைப்பதற்கு கட்டிடம் இல்லை என்ற குறையை சர்க்கார் நிச்சயமாக நீக்கிக்கொள்ள முடியும். நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் “கோயில் இல்லா ஊரிலே குடி இருக்கவேண்டாம்” என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். அதனால் அநேகமாக எல்லா இடங்களிலும் கோவில்கள் இருக்கின்றன. ஆலயங்களை கைப்பற்றி—கைப்பற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை—அங்கே மத்தியான வேளையில் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்தலாம். அப்படிச் செய்தால் ஆசிரியர்களுக்கு என்ன செய்வது என்று கேட்கலாம். அதற்கு சர்க்கார் ஓராசிரியர் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அதை நாம் நிச்சயமாக நடிக்கலாம். ஆரம்பப் பள்ளிகளில் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு பெரிய படிப்பு, பெரிய பயிற்சி தேவையில்லை. நமது நாட்டில் மூன்றாவது பாரம் முதல் எஸ்.எஸ்.எஸ்.ஸி. வரை தேரின்வர்கள், தேராதவர்கள் இவர்களை இந்தத் துறையில் தக்க மாதிரியான பயிற்சி கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்குப் பழக்கிலும், இந்தத் திட்டம் வெற்றிகரமாக நடைபெறும். ஆனால் சர்க்கார் தரதரிஷ்டவசமாக 53 ஓராசிரியர்களுக்கு இரண்டு வருஷ பயிற்சி தேவை என்று சொல்லி, ரூ. 60 சம்பளம் வாங்கக்கூடியவர்களுக்கு பயிற்சி காலத்தில் ரூ. 18 சம்பளம் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். 1953-ல் வேலைக்கு சேர்ந்து இதுவரையிலும் இயற்கையாகவே பயிற்சி பெற்ற ஓராசிரியர்களுக்கு இன்னும் இரண்டு வருஷ பயிற்சி தேவையானது என்பது பெரிய ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயம்தான். ஆனால் ஒரு விஷயத்தை கவனிக்கவேண்டும். ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இவ்வளவு பெரிய பயிற்சி தேவையா என்பதுதான் அது. ஆரம்பப் பள்ளிகளின் நோக்கம் இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எல்லோரும் எழுதப் படிக்க தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதுதான். எல்லோருக்கும் கையெழுத்து போடத் தெரியும் என்ற முறையிலே இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், அந்த ஆசிரியர்களுக்கு பெரிய பயிற்சி தேவையில்லை. வேண்டுமானால் கோடை விடுமுறை நாளில் இரண்டு மாத காலத்தை அவர்களுக்கு ஒதுக்கி குறுகிய கால பயிற்சி கொடுத்து அவர்களை திறமையாக்க முடியும். பழையகாலத்து திண்பைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் எந்த “டிரெயினிங் ஸ்கூலிலும்” படித்தவர்கள் அல்ல. அம்மாதிரி முறையிலே குறுகிய கால பயிற்சி கொடுத்து நிறைய ஓராசிரியர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு, அதிக மக்களுக்கு கல்வி கொடுக்க சர்க்கார் முன்வரவேண்டும்.

ஆனால் ராஜாத்தி அவர்கள் சொல்லியது போல் இந்த கல்விக்கு போதைய பணம் இல்லையே என்ற கவலையைப் போக்க அவர்கள் மாவட்டத்தில் இருக்கிற சில மடங்கள், தஞ்சாவூரில் இருக்கிற மடங்கள், ஆலயங்கள் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள்; அறநிலைய பாதுகாப்பு மசோதா நிறைவேற்றப் படுமபோது சர்க்கார் அறிக்கைப்படி இந்த நாட்டில் பெரிய மடங்களும், சிறிய ஆலயங்களும் உட்பட சுமார் ஒரு லட்சத்திற்கு கணக்கு கொடுத்து அந்த ஆலயங்களுக்கும், மடங்களுக்கும் சொந்தமாக எட்டு லட்சம் ஏக்கர் நிலம் இருப்பதாகவும், மூன்று கோடி ரூபாய் வருஷத்திற்கு வருமானம் வருவதாகவும் கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இவ்வளவும் எந்தமுறையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் கூட, அந்தத் தொகையிலிருந்து கல்விக்காக ஒரு பெரும்பகுதியை எடுத்துக் கொள்வதையாரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது. இந்த நாட்டில் கல்வி வேண்டாம் என்று யாரும் சொல்லாமட்டார்கள். நாம் கொடுக்கிற பணம்தான் அது. அதை கல்விக்காக பயன்படுத்துவதற்கு சட்டபூர்வமான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அந்தளவில் இந்த நாட்டில் கூடிய விரைவில் எல்லோருக்கும் எழுதப் படிக்கத் தெரியும் என்ற நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க

[Sri A. V. P. Asaithambi] [7th November 1957]

வேண்டிய ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன். அந்தத் திட்டத்தை எடுத்திருக்கிற மந்திரியவர்களை பாராட்டி வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

SRIMATHI P. K. R. LASHMIKANTHAM : கனம் சட்டமன்ற தலைவர் அவர்களே, இன்று கனம் நிதியமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட, 1956-ம் வருஷத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த வெள்ளை அறிக்கையின் மீது நான் இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். அதை நான் மனமுவந்து வரவேற்கிறேன். இந்த வெள்ளை அறிக்கை வெளியிடப்பட்ட பிறகு அதற்கு ஒரு 40 கமிட்டிகள் அமைத்து இந்த கமிட்டிகளின் அனுபவபூர்வமான அறிவுகளையும் புத்திசூர்மையான அனுபவங்களையும் வைத்துக்கொண்டு பல திட்டங்களை இன்று உறுவாக்குவதாய் இருக்கின்றது. அந்தத் திட்டங்கள் மூலமாக இன்று கல்வி சம்பந்தமாக சட்டங்கள் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற ஒரு யோசனையும் இருப்பதைக் கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்வாகுகின்றேன். காரணம், எனக்கு முன்பேசிய வர்கள் அது குறித்து தெளிவாக எடுத்துரைத்தார்கள். கல்வி சம்பந்தமாக பல மாறுதல்கள் அடிக்கடி ஏற்படுவதால் கல்வி ஸ்தாபனங்களில் பல குழப்பங்கள் ஏற்பட்டு அதன் மூலமாக பல கல்வி சம்பந்தமான தரங் கள் குறைந்து போகிறது. ஆகவே, இதற்கு என்று ஒரு சட்டம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னது, மிகவும் வரவேற்கத் தக்க ஒரு அம்சமாக இருக்கிறது. இரண்டாவதாக, கூடாயக் கல்வியை கொண்டு வருவதற் காக ஏற்பாடு செய்திருக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. அப் படிப்பட்ட கூடாயக் கல்வி இருந்தால்தான் இன்று நம் நாட்டிலுள்ள கல்வி யின்மையைப் போக்க முடியும் என்பது மிகவும் திண்ணம். அடுத்த படியாக, தனியார் நடத்தும் ஹைஸ்கூல்களில் அதனுடைய கணக்குகளை தணிக்கை செய்வதற்கும் பல ஆடிட்டர்கள் வேண்டியிருப்பதால் அதைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் அவர்களின் பிரசங்கத்தில் கூறினார்கள். அதாவது, ஹைஸ்கூல்களில் வருகிற வருமானத்தை சர்க்காரிடம் கொடுத்துவிடவேண்டும். அந்த ஹைஸ்கூல் ஆசிரியர்களுடைய சம்பளப் பொறுப்பு பூராவும் சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள் ளும். மேலும் அதனுடைய வருமானத்தில் இருந்து 15 சத விதம் அந்த ஹைஸ்கூல் சம்பந்தமான செலவுகளுக்கு அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு தரப்படும் என்ற ஒரு விஷயத்தையும் நிதியமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட் டார்கள். இது உண்மையாக வரவேற்கத்தக்கதுதான் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். அதன் மூலமாக பல கஷ்டங்களையும் தீர்ப்பதோடு, பணச் சிக்கனத்தையும் ஏற்படுத்தமுடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை ஆனால் ஒன்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதன் மூலமாக தனியார் நடத்தும் ஹைஸ்கூல்களுக்கு எந்த விதமான கஷ்டமும் ஏற்படுத்தும் படியான முறையில் இருக்கக் கூடாது அந்தத் திட்டம் என்பதுதான் எனது ஆசை. நம் இன்றைய கல்வித்திட்டத்திலே எல்லா ஏழை மாணவர்களுக்கும், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரைக்கும் இலவசமாகவே கல்வி கற்றுக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிற சர்க்கார். எனினும் நிதி குறைவால் அந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்கு கொண்டு வர முடியவில்லை என்று நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், இப்பொழுது இருக்கிற நிலையில் நான் ஒன்றுகூற வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு இப்பொழுது 3-வது பாரம் வரையில்தான் இலவசக் கல்வி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. 3-வது பாரத்திற்குப் பிறகு சம்பளம் வாங்கப் படுகிறது. நம் நாட்டிலே விவசாயிக்கு அடுத்தபடியாக மிகவும் கஷ்டப் படும் ஜனங்களைக் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள்தான் என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். ஆகவே அந்தக் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களின் குழந்தைகளுக்கு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையில், முழுவதும் அவர்களுக்கு இலவசமாக படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்க சர்க்கார் சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். காரணம் 3-வது பாரம் வரை இவர்கள் சம்பளமின்றிப் படித்துக் கொள்ள முடிகிறது. பிறகு படிக்க ஆசைப்பட்டாலும் அவர்களால் சம்பளம் கொடுத்து படிக்க முடிவதில்லை. எனவே, அவர்களுக்கும் ஒரு தனியாக சலுகை கொடுத்து, இப்பொழுது என்.ஜி.ஓ.-க்களின்

7th November 1957] [Srimathi P. K. R. Lakshmikantham]

குழந்தைகளுக்கு எப்படி தனியாக சலுகை கொடுக்கப் படுகிறதோ அப்படி யே இந்த கைத்தறித் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்கும் தனியான சலுகை கொடுத்ததே நியாயமே அவர்கள் முன்வருவார்கள் என்று நம்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, ஆங்கில பாஷையின் தரம் மிகக் குறைந் திருக்கிறது என்பதை நம் ராஜாத்தி அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார் கள். ஆகையினால் ஆங்கில பாஷையின் தரம் உயரவேண்டுமென்பது எல்லோருடையவும் கருத்தாக இருப்பதால் அந்த ஆங்கில பாஷையானது ஐந்தாவது வகுப்பிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டால் என்ன தவறுதல் ஏற் படும் என்று சிந்தித்திப் பார்த்து அதை ஐந்தாவது வகுப்பிலேயே படிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்த படியாக, ஆறு வருஷத்திற்குப் பிறகுதான் குழந்தைகளை பள்ளிக்கூடத் தில் சேர்க்கலாம் என்ற ஒரு சட்டம் முன்பு இருந்தது. இப்பொழுது, ஐந்து வயது முடிந்ததும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பலாம் என்று இந்த அறிக்கையில்தான் நாம் காண்கிறோம். ஆனால், பெண்களை நான்கு வயது முடிந்த தும் ஐந்து வயதிலே பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பலாம் என்று சட்டம் இருந்தால் பாதகமில்லை. காரணம், 15 வயதானவுடன் 16 வயதிற்குள் பெண்கள் கல்யாணம் செய்யப்பட்டு விடுகிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் அதிக வயது சென்ற பிறகு பள்ளிக்குச் சென்றால், அவர்களுக்கு எஸ்.எஸ். எல்.சி. முடிப்பதற்குள் கல்யாணம் ஆகி விடுகிறது. ஆகவே பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இந்த வயது குறைவாயிருந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் மத்தியான உணவு சம்பந்தமாக ஏற்பாடு செய்திருக்கும் இந்த ஒரு ஏற்பாடு மிக உயர்ந்த தரமான ஏற்பாடாகும். அதிக இடங்களில் சென்று பார்த்தால், பல ஏழைக் குழந்தைகள் உண வின்றியே படித்து வருகிறார்கள் என்பது நமக்கு புலனாகிறது. ஆங்காங்கு பல பெரியோர்கள் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தாலும் பலயிடங்களிலும் இது இன்னும் நிவர்த்திக்கப் படவில்லை. ஆகவே, சர்க்காரே முன்வந்து இந்த யோசனையை கொண்டுவந்து, அதை ஒரு சட்டமாகக் கொண்டுவந்து அதன்மூலம் ஏழை மாணவி மாணவர்களுக்கு சாப்பாடு தரக் கூடிய ஒரு உதவி செய்வதற்கு நாம் நன்றிசெலுத்த கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அதற்கு மேலாக, இந்த வெள்ளை அறிக்கையில், ஹைஸ்கூல்களின் முன்னேற்றத்தை ஒரு சில ஹைஸ்கூல்களை நடத்தும் நிர்வாகஸ்தர்கள் குறுக்கிட்டுத் தடுக்கிறார்கள் என்பதற்காக உபாத்தியாயர்களுக்கும் உபாத்தியாயினிகளுக்கும் பல அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். அடுத்தபடியாக, பல ஆசிரியப் பயிற்சி பள்ளிக்கூடங்கள் கிரிஸ்துவர்களால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. அந்த பள்ளிக்கூடங்களில் நம் ஹிந்துக்களுக்கு இடம் கிடைப்பதில்லை. அவர்கள் பச்சையாகவே செல்கிறார்கள். கிருஸ்துவருக்கு இடம் கொடுத்தது போக காலியிருந்தால் உங்களுக்கும் கொடுக்கப்படும் என்று பச்சையாகவே சொல்கிறார்கள். அந்த பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடங்கள் சர்க்காரின் ஆதரவைப் பெற்றுத்தான் நடக்கிறது. அந்த பயிற்சி நிலையங்களில் அந்தந்த ஊர்களின் ஹைஸ்கூலிலுள்ள மாணவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு சட்டம் இயற்றினாலும் பாதகம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அப்படி சிலயிடங்களில் எனக்கு அனுபவம் இருக்கிறதை வைத்துக் கொண்டுதான் நான் இந்த விஷயத்தை இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த விதமாக வெள்ளை அறிக்கையின் மூலமாக நம் நாட்டில் உயர்ந்த தகுதி வாய்ந்த சட்டம் வரவிருக்கிறது வரவேற்கத்தக்கது என்று சொல்லிக் கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI S. LAZAR : Mr. Speaker, Sir, I rise to welcome in general the White Paper on Education as modified by the report of the Legislature Committee. Sir, I am one with all hon. Members who spoke on the floor of this House and said that as far as possible there should be some permanency in the matter of education or the educational system. But, however, all must be agreed on the fact that there had been sufficient necessity and enough circumstances

[Sri S. Lazar] [7th November 1957]

for totally re-modelling the system of education that is now obtaining in our country, more so in our State. Sir, the reasons pointed out by the White Paper on Education as well as the members of the Legislature Committee in making a change in the Educational system so far as I am able to understand, seem to be three-fold : No. 1 is that there is too much of illiteracy in this country ; No. 2 is that the standard of education has gone very low and No. 3 is that there must be a change to suit the changing circumstances. Sir, sufficient safeguards have been made in the White Paper on Education as modified by the report of the Legislature Committee. So far as the first reason is concerned, I am afraid, that sufficient safeguards have not been made. Sir, it has been said in Article 45 of the Constitution, that all children below a certain age must be compulsorily put in the schools. Sir, this demand, this anxiety, on the part of the people to eradicate illiteracy has been there for a very long time in our country. I may say that as early as 1904 or 1905 there had been demands from the then Indian Members in the Legislature that compulsory education at least in the primary stage must be introduced throughout the country. Sir, great men like Gokhale had even brought private Bill on this matter; but he could not pilot them successfully. Even at later stages, we find great men like Mahatma Gandhi laying emphasis on this aspect of the question. Sir, not only Mahatma Gandhi, but even other great men like Tilak, Vithalbai Patel and others were very particular about eradication of illiteracy. This agitation, as it were, continued even after the attainment of Independence and I should think it reached its climax in the year 1947 when the Indian Constitution was framed. Sir, though this agitation and efforts on the part of the public and their leaders had been there for such a long time, we have not been able to achieve our aim all these years. While analysing the reasons for the failure in this field of education, viz., eradication of illiteracy in our country, we will only find that so far as the pre-Independence days were concerned, the main reason was the lack of initiative and interest on the part of the then Government. But after the attainment of Independence, we find that though there was lot of enthusiasm, though there was lot of interest, on the part of the various Governments—the one great stumbling block was the paucity of funds. It was only want of sufficient funds for implementing this very important measure that stood in the way of eradicating illiteracy in our country. It was said on the floor of the House that our Hon. the Minister proposed to introduce a legislation for this purpose. I may remind this House that similar legislations and Resolutions were enacted and passed in the various Assemblies and Municipalities, respectively, in the year 1920, 1921, and so on. But they were not able to achieve their aim. As I said the main reason had been want of sufficient funds for implementing this very big programme. I should at this moment point out what exactly was done by other countries on similar occasions. Sir, countries like France, Russia, England and the United States of America, had allotted a very big amount for implementing such programmes. I am sure, a

7th November 1957]

[Sri S. Lazar]

similar attempt can be made on the part of our Government also. They did not stop there. They went to the extent of collecting an educational cess. I am sure, Sir, judging from the various speeches that were made on the floor of this House, that sufficient co-operation would be forthcoming from the public. Other suggestions have been given by the various Commissions appointed for this purpose in our country; namely, industrial education cess to be collected from the various big industries and industrial concerns in our country. Sir, yet another very ideal suggestion has been given, namely, to encourage private philanthropists by way of granting an income-tax rebate or some such remission. Then the public will be encouraged to come forward and make large donations for the purpose of implementing this most important programme of the nation. Sir, apart from this, very important item of finances, one or two other matters also have got to be considered if our programme has got to be implemented successfully; we have only to remember at this moment that in England the professions of Teachers and Police are made attractive and therefore we find that men from big families, men of high status and high qualifications and intelligence come to these professions. These are the two professions which require men of ability men of integrity and men of intelligence and also men who would be prepared to sacrifice anything. Considering this aspect of the question, it is absolutely necessary that the status of teachers in our country also must be raised by offering them higher pay.

Yet another very important factor to be remembered at this moment is that so far as primary education is concerned, as it is done in England, they must be entrusted to women who are supposed to be the best Friends, philosophers and guides for young children.

Coming to the second aspect of the question, namely, that by eradicating illiteracy, we should not be carried away by the thought that we have given real education to the people. For, it requires something more than eradicating illiteracy, if we really want our people to be well-educated. Education has been defined by various people, but time does not permit me to make mention of all those definitions. However, suffice it to say that our future generations, our future citizens must be men of character and men of personality. They must be able to devote their attention to the welfare of our country and they must be made to take interests in and safeguard the independence that we attained at such heavy price. Sir, if such real education is to be given, various other things also have got to be taken into consideration. I am only sorry to find that they have not been made mention of in the White Paper on Education or in the report of the Legislature Committee. I am only referring to the discipline that has got to be exercised amongst our young men and women. I am also referring to

MR. SPEAKER: The hon. Member is taking more time. He must not make reference to any fresh idea. I would like to wait till he finishes this idea, and not start something new.

[7th November 1957]

SRI S. LAZAR : Sir, I was going to say that equal importance must be given for religious instruction and moral instruction, if really our future generation is to be of high character. We must therefore lay emphasis that religious and moral instruction must be given at every stage of our educational pattern.

MR. SPEAKER : The hon. Member's time is over. Mr. Doraiswamy Reddiar.

4-22
P.m.

* SRI B. DORAISAMI REDDIAR : கனம் சபாநாயகர்

அவர்களே, கல்விபற்றிய வெள்ளை அறிக்கை மீது சட்டமன்றக் கமிட்டியார் கொடுத்த அறிக்கையின் மீது பல கனம் அங்கத்தினர்கள் ரொம்பவும் விரிவாகவும் ஆதாரங்களுடனும் பேசினார்கள். தக்க உதாரணங்களைக் கொடுத்து எந்த எந்த வகையில் நிதி வசூலிக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் எந்த முறையில் மாணவர்களுக்கு போதிக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் நிதி மந்திரி அவர்கள் விரிவாகப் பேசினார்கள். அவர் மணிக் கணக்கில் பேசியதற்குக் காரணம், அவர்கள் அடிப்படையான படிப்பு முறையில் படித்தவர்கள் என்று கருதுகிறேன். அதனால்தான் அவர்கள் திறம்படப் பேசினார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இப்போதுள்ள படிப்பு முறை பலவிதத்தில் பிற்போக்கு நிலையை அடைந்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டு எனக்குத் தெரிந்த சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதிர்ஷ்ட வசமாக, நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தவுடன், “தமிழ் மொழியே போதும், அன்னிய பாஷை வேண்டாம்” என்ற மனப்பான்மையைக் கொண்டோம். எல்லாப் பாடங்களும் தமிழிலேயே நடத்தப்படவேண்டும் என்றோம். ஆகவே, இப்போது பட்டப் படிப்புப் படித்தவர்கள் கூட ஆங்கிலத்தில் பேச சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது என் கருத்து. வெளிநாட்டாருடைய பாஷை போனால் போகட்டும். தாய்நாட்டு பாஷையிலாவது மாணவர்கள் நல்ல தேர்ச்சிபெற்றிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், அதுவும் இல்லை. இவர்கள் தாய்பாஷையிலும் அதைவிட மோசமாக இருக்கிறார்கள். காரணம் அந்தக்காலத்தில் ஒருவன் கொன்றைவேந்தன் படித்திருந்தான் என்றாலே அவனுக்கு தமிழில் நல்ல பாண்டித்தியம் இருக்கும் என்று கருதப்பட்டது. இன்றைக்குள்ள படிப்பு முறை மாணவர்கள் வெகுகாலம் வரையிலும் பட்டப் பார்த்துப் படிக்கிறார்கள். 1-வது பாரம் படிக்கும் மாணவர்களுக்குக் கூட தமிழை எழுத்துக்கூட்டாமல் வாசிக்கத் தெரிவதில்லை. 1-வது, 2-வது பாரம் படிக்கும் பிள்ளைகள் கூட தமிழை எழுத்துக் கூட்டித்தான் படிக்கிறார்கள். ஹைஸ்கூலில் 1, 2, 3-வது பாரம் படிக்கும் மாணவனுக்குக்கூட அரிச்சுவடியில் இருக்கும் அத்தனை எழுத்துகளும் படிக்கத்தெரியாது. ஆகவே, இப்போது இச்சே ஆங்கிலம் போய் விட்டது, தமிழும் போய்விட்டது. இப்போது நம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு திண்டாடிக்கொண்டிருப்பது ஹிந்தி அது இப்போது ரொம்பவும் கஷ்டப் படுகிறது. ஒருவர் ஹிந்தி வேண்டுமென்கிறார். மற்றொருவர் ஹிந்தி வேண்டாம் என்கிறார். ஒருவர் “ஹிந்தியை இஷ்டப்படாமல் வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்கிறார். “இஷ்டப்படாம்” என்றால் மாணவன் ஏன் படிக்கிறான்?

மேலும், பள்ளி நாட்கள் 180-ஆக இருப்பது 200-ஆக அதிகமாகக்கூடும் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். இப்போது பள்ளிகளில் 60 நாட்கள் கூட படிப்பு கிடையாது. பள்ளியில் நெசவு உபாத்தியாயர், தச்ச உபாத்தியாயர் முதலிய உபாத்தியாயர்கள் இருக்கிறார்கள். நெசவு உபாத்தியாயர் பள்ளியில் இருப்பார், ஆனால், நெசவுப் பாடத்திற்கு வேண்டிய நாடாவோ கயிறோ இருக்காது. தச்சவேலை சொல்லிக்கொடுக்கு உபாத்தியாயர் பள்ளியில் இருப்பார், ஆனால், ஒரு முறுங்கை மரம் கூட அங்கே இருக்காது. ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் இப்படிப்பட்ட நிலைமையைப் பார்த்து விட்டு நான் இந்த நெசவு உபாத்தியாயருக்கும், தச்ச உபாத்தியாயருக்கும் என்ன வேலை என்று கேட்டேன். அங்கிருந்தவர்கள், அவர்கள் ஹெட் மாஸ்டருக்கு உதவியாக இருப்பார்கள் என்று பதிலிச்சொன்னார்கள். இந்த நிலையில், பள்ளியில் படிப்பு நேரம் 5-மணி நேரம் என்று சொல்கிறோம்;

7th November 1957] [Sri B. Doraisami Reddiar]

ஆனால் பையன் 2-மணி நேரம் படிப்பதற்குக் கூட பள்ளியில் வசதி இல்லை. மூலம், ஹை ஸ்கூல்களில் படங்கள் visual education மூலம் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்களாம். சிலநாட்களுக்கு முன்பு ஆரணியிலுள்ள ஹை ஸ்கூலுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே மாணவர்களுக்கு படத்தை (film) மூலம் காட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முற்போக்கான முறையில் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்களாம். அவர்களிடம் “நீங்கள் இங்கே படத்தைக் காண்பிப்பதற்கு முன்பு பிள்ளைகள் சினிமாவிற்குப் போய் படம் பார்த்துவிடுகிறார்களே” என்று சொன்னேன். இன்றைக்கு படிப்பு அந்த நிலையில் இருக்கிறது. நாங்கள் என்ன செய்வது, உங்கள் உத்தரவு என்று பதில் சொன்னார்கள். இப்போது எஸ்.எல்.ஸி. படித்தவர்களுக்கு சரியாக விண்ணப்பம் எழுதக்கூடத் தெரிவதில்லை. கல்விக்காக ஏதோ நிதி திரட்டலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதெல்லாம் முற்போக்கான காரியங்கள்தான் ஆனால், உருப்படியான படிப்பு எதுவும் இப்போது இல்லை என்பது என் கருத்து. இத்துடன் என் சிறுஞ்சரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRIMATHI KOLANDAI AMMAL : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ள அறிக்கையை ஆதரிப்பதுடன் ஒரு சில விஷயங்களை சொல்ல விரும்புகிறேன். “நம் நாட்டில் பிறந்திருக்கும் ஆண்-பெண் இருபாலருக்கும் கல்வியறிவு மிக இன்றியமையாதது. இதில், சிறப்பாக தாய்மொழியின் மூலம் போதிக்கப்படும் கல்வி தான்—தேசிய அடிப்படையில் வளரும் கல்விதான்— இன்றைய சமுதாயத்தில் வர வேற்கத் தகுந்தது” என்ற அடிப்படையில் இந்த அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் போற்றத்தகுந்ததும் வரவேற்கத்தகுந்ததும் ஆகும். நம் ஆட்சிமொழி தமிழ்மொழியாக மாறியது போல் தமிழ் ஆசிரியர்களின் நிலையும் உயரவேண்டும் என்பதுதான் என்போன்றவர்களுடைய கருத்து ஆகும்.

4.29
p.m.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில் ஆங்கில மொழி போதனை மொழியாக போதிக்கப்பட்டு வந்தது. அப்போது தமிழ் போதிக்கப்படும் வந்தது. அப்படி தமிழ் போதித்து வந்த வித்துவான்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட சம்பளம் ரொம்பவும் குறைவாக இருந்தது. ஆங்கிலம் கற்றுக்கொடுக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சம்பளத்திற்கும் தமிழ் கற்றுக் கொடுத்து வந்த ஆசிரியர்களுக்கும் அடிப்படை சம்பளத்திலேயே வித்யாசம் இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு தமிழ்மொழி ஆட்சிமொழியாக மாறி தமிழ்மொழியிலேயே போதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற திட்டத்தையும் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். தமிழ்மொழியை தேசிய மொழியாக ஆகச்ச்படுகிற நேரத்தில் தமிழ் ஆசிரியர்களுடைய நிலை இருந்த இடத்திலேயே தான் இருக்கிறது. இதை என்னால் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. அதைப் போலவே பல்கலைக் கழகத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே தமிழ் எம். ஏ. ஆசிரியர்களுக்கும், தமிழ் பி.ஓ.எல். படித்த ஆசிரியர்களுக்கும், வித்வான் பட்டம் பெற்ற தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் அடிப்படை சம்பளத்தில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் திறமை வாய்ந்தவர்களும் தமிழில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்று திறமை வாய்ந்தவர்களும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கும் போது தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் சம்பள அடிப்படையில் வித்தியாசம் இருக்கவேண்டிய காரணம் என்ன என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தமிழ் ஆசிரியரும் பத்து மணி நேரம் தான் வேலை செய்ய வேண்டும், ஆங்கில ஆசிரியரும் பத்து மணி நேரம் தான் வேலை செய்ய வேண்டும். பி. ஓ.எல். படித்தவர்களும் தான் பத்து மணி நேரம் வேலை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் அவர்களிடத்தில் சம்பளத்தில் மாறுபாடு இருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட வேறுபாடு இருக்கிறது என்பதை கல்வி இலாகா மறுக்காமல் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த விஷயத்திலும் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்லூரிகளில் க்ரேட் 1 என்றும் க்ரேட் 2 என்றும் வைத்திருக்கிறார்கள். மற்ற டிபார்ட்மெண்டில் இருக்கிறதோ இல்லையோ, தமிழ் டிபார்ட்மெண்டில் அப்படிப்பட்ட வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. க்ரேட் 1 ஆசிரியர்

[Srimathi Kolandai Ammal] [7th November 1957]

களுடைய அடிப்படைச் சம்பளம் ரூ. 150. க்ரேட் 2-ல் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியருடைய சம்பளம், அவர் விதவானாக இருந்தாலும் அவருக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளம் ரூ. 85 தான். இந்த இரண்டு பேர்களுக்கும் திறமையில் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் அவர்களுடைய சம்பளத்தில் வித்யாசம் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒன்று அவர்களுக்கு திறமை இல்லை என்று வேண்டுமானாலும் சொல்லிவிடலாம். திறமை இருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களுக்கு சம்பளத்தில் வித்யாசம் இருக்கவேண்டியது அவசியம் இல்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இரண்டு பேர்களும் தான் எட்டு மணி அல்லது பத்து மணி நேரம் வேலை செய்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய அடிப்படை சம்பளத்தில் பாரபட்சமாக இருப்பது சரியல்ல என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

சில கல்லூரிகளில் தமிழ் போதிக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் பீ.ஏ. வகுப்பில் ஐந்தாவது க்ரூப்புக்கு தமிழ் படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களால் இலக்கியமும் இலக்கணமும் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதையும் அரசாங்கம் உணர்ந்து அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக பரி யூனிவர்சிட்டி மாணவர்களுக்கு இப்பொழுது வைக்கப்பட்டிருக்கிற தமிழ் பாடம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்பது என்னுடைய கருத்து. நான் ஒரு ஆசிரியை என்ற முறையில் இதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. என்னைக் கேட்டால் நம்முடைய மாணவர்களுக்குத் தமிழ் ஆரவம் இருப்பதால் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக ஆகக் வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது இரண்டு மூன்று சங்க நூல்களில் சில வைத்துருக்கிறார்கள். அத்துடன் அவர்களுடைய பாடம் நின்றுவிடுகிறது. அந்த பாடங்களை ஜூன் மாதம் ஆரம்பித்தால் ஜனவரி மாதத்துடன் முடிந்துவிடுகிறது. அதற்கு மேல் அவர்களுக்கு பாடம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே இன்னும் வைக்கப்பட்டிருக்கிற பரி யூனிவர்சிட்டிக்கு தமிழ் பாடங்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்பு இதற்குக் குறைவாக இருந்ததை வைத்துக்கொண்டு இப்பொழுதும் அத்தேபோல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இதற்கு முன்னதாக யூனிவர்சிட்டியில் ஆங்கிலம் போதனை மொழியாக இருந்தது. அப்பொழுது தமிழுக்கு இரண்டாவது இடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது தமிழ் ஆட்சிமொழியாக வந்து விடப்பட்டியாலும் தமிழ் போதனைமொழியாக வரப்போவதாலும் மாணவர்களுக்கு இப்பொழுது தமிழில் நல்ல ஆரவம் ஏற்பட்டிருப்பதாலும், மாணவர்கள் தமிழை மிகுந்த அளவில் புரிந்துக் கொள்ளக் கூடிய நிலைமையில் இருப்பதாலும் பரி யூனிவர்சிட்டியில் இன்னும் அதிகப்படியான தமிழ் பாடத்தை புத்ததவேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆகவே இன்னும் அதிகப்படியான பாடத்தைச் சேர்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழ் ஆசிரியர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்கு குறைந்தது 40 அல்லது 50 வயதானாலும் அவர்களுக்கு திறமை இருந்தாலும் அவர்களைத் தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிப்பது இல்லை. அப்படிக்கொடுக்கக் கல்வி இலாகா சட்டத்தில் இடம் கொடுக்காமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இல்லாமல் ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழ் ஆசிரியர்கள் இருந்தால் அவர்களும் வயது முதிர்ந்தவர்களாக இருந்தால் அவர்களையும் தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கும் முறையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு சட்டம் இடம் கொடுக்காமல் இருந்தால் அந்தச் சட்டத்தையும் மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக குழந்தைகளை ஐந்து வயதுக்கு மேல்தான் வகுப்புகளில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சொல்லும்போது சகோதரி ஸ்சுமிகாந்தம் அவர்கள் சொன்ன காரணத்தை நான் குறிப்பிடப்போவது இல்லை.

7th November 1957] [Srimathi Kolandai Ammal]

கலியாணமாகி பெண்கள் படிப்பை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற காரணத்தால் அதற்குளாகவே அவர்கள் தங்களுடைய படிப்பை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு ஐந்து வயது என்று வைக்காமல் அதற்குக் குறைவாக வைக்கவேண்டும் என்ற காரணத்தை நான் சொல்லவில்லை. நான் குறிப்பிடுவது என்னவென்றால்: ஆண்களைவிட பெண்களுக்குத்தான் உடல் வளர்ப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. சீக்கிரமாகத் பெண்களுடைய உடல்தான் நன்றாக வளருகிறது என்றும், ஆண்களைவிட பெண்கள்தான் படிப்பில் அதிகப்படியான ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு நான்கு வயதிலேயே அவர்களை பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். அப்படி நான்கு வயதில் சேர்த்துக்கொண்டால் அவர்களுக்கு வயது 15 ஆகும்போது அவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் பெறுவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும். அதற்கு மேல் கல்லூரி படிப்புக்குப் போகிறவர்கள் போகலாம். ஆகவே ஐந்து வயது என்ற நிர்ணயம் செய்வதை நான்கு வயது என்று குறைத்துக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. தற்காலத்தில் குழந்தைகளுக்கு அதிகப்படியான திறமை ஏற்படுகிறது என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். பதினாறு வயதிலேயே அவர்கள் கல்லூரிப் படிப்புக்கு லாயக்குள்ளவர்களாக ஆவார்கள். ஞாபக சக்தியும் அவர்களுக்கு அதிகமாக இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, ஆரம்ப பாடசாலைகளில் தொழில் கல்வி ஆசிரியர்களை நியமிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை ரொம்பவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அவல நிலையில் பல்வேறு வட்டாரங்களிலிருந்து அறியவருகிறது. அப்படிப்பட்ட தொழில் கல்வி ஆசிரியர்களுக்கு குறைந்தபட்ச சம்பளம் 40 முதல் 45 ரூபாய் வரையிலாவது உயரவேண்டும்தான். இப்படித்தான் அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று உறுதி செய்துகொண்டால் அவர்கள் மூலமாக தொழில் கல்வி எவ்விதம் அபிவிருத்தி அடையமுடியும் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். தொழில் கல்வி விருத்தி அடைவதற்கு வேண்டிய அளவில் அவர்களுக்கு இப்பொழுது ஊதியம் கொடுக்கப்படவில்லை, சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்களுக்கு இப்பொழுது கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தை வைத்துக்கொண்டு அவர்களால் எப்படி தங்களுடைய குடும்பங்களைக் காப்பாற்றமுடியும். அவர்களுடைய குடும்பங்களில், நிலைமையைப் பார்த்தால் ரொம்பவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுடைய நிலையை போதிய அளவு உயர்த்தவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

வேலையில்லா திண்டாடத்தைப் போக்கவேண்டும் என்பதற்காக ஓராசிரியர் பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்தார்கள். அப்பொழுது பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் மீண்டும் இரண்டு வருஷ பயிற்சி பெறவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கு ஸ்டைபென்ட் 18 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த முறையை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் அவர்களுக்கு அதிகப்படியாக பயிற்சி பெறவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று பல்வேறு விண்ணப்பங்கள் அரசாங்கத்திற்கு வந்தன. பற்றுக்குறை இருந்ததால்தான் அப்படி நியமித்தார்கள். இதை வைத்துக்கொண்டு அவர்களால் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவது என்பது முடியாமல் இருக்கிறது. ஆகவே, அவர்களுக்கு ஒரு வருஷ பயிற்சி இருந்தால் போதும் என்றே அல்லது அவர்களுக்கு ஸ்டைபென்ட் 40 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் என்றே ஒரு திட்டத்தை அமைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அமைதியான முறையில் நடத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய படிப்புத் தரம் மிகவும் வீழ்ந்து விட்டது என்று ஒரு சாரரால் கருதப்படுகிறது. அதில் எப்படிப்பட்ட குறைபாடுகள் இருந்தாலும் பழையகாலத்தில் சங்க காலத்தில் படித்து பட்டம் பெற்றவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருந்தார்கள். அப்படி பல்வேறு துறை

[Srimathi Kolandai Ammal] [7th November 1957]

களில் அவர்கள் பணியாற்றி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதத் திலும் அரசாங்கம் உதவி செய்ததாகவே இருக்கிறது. பரந்த மனப் பான்மையுடன் அவர்கள் பல்வேறு ஸ்தாபனங்களில் ஊதியம் இல்லாமல் பணியாற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்படி பட்டம் பெற்றவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் நல்ல தகுதியுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஆராய்ச்சி துறைக்கு உதவக்கூடியவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

நம்முடைய தமிழ் ஆட்சிமொழியாக ஆகக்கூடிய இந்த நேரத்திலே பல்கலைக் கழகத்திலும் கல்லூரிகளிலும் தமிழே போதனமொழியாக அமைப்பதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வதுடன் ஆசிரியர்கள் பிற மக்களுக்கு வேலை செய்கிற அந்த வீதாச்சாரத்தில் அவர்களுக்கு வீடுகளை அமைத்துக்கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும் அல்லது அவர்கள் எந்த இடத்தில் வேலை செய்கிறார்களோ அந்த இடங்களில் அவர்களுக்கு வீடுகள் அமைத்துக்கொடுப்பது அந்தந்த மாணேஜ்மென்ட்டின் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாக இருக்கவேண்டும் என்பதையும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். எந்த முறையிலும் அவர்கள் சாதாரண தொழிலாளர்களிலிட அதிகப்படியான வேலையைத்தான் செய்து வருகிறார்கள். ஒரு சாதாரணக் தொழிலாளிக்குக்கூட ஒரு நாளைய வருமானம் $3\frac{1}{2}$ ரூபாயாக இருக்கும்போது அவர்களுக்கு மட்டும் ஏன் குறைவான சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது என்பதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சாதாரண தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையைப் பொருத்து அவர்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் பல்வேறு சட்டங்களை இயற்றுகிறார்கள். அப்படி ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு எந்தவிதமான சட்டத்தையும் போடுவதாக இல்லை. அவர்கள் குடியிருப்பதற்கு வீடுகள் அமைத்துக் கொடுப்பதுடன் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தையும் உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதைக்கூறிக்கொண்டு பரி யூன்வரிசிட்டி மாணவர்களுக்கும் தமிழ்க் கல்வி திட்டத்தை அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த Pre-University மாணவர்களுடைய தமிழ்க் கல்வித் திட்டத்தையும் ஓரளவு அதிகப்படுத்த நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். காரணம் ஜனவரி முதலே பாடத் திட்டம் முடிவாகிறது, ஆசிரியர்களுக்கு வேலை இல்லாமலிருக்கிறது என்பதையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு என்னுடைய சிறுஞரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

SRI A. R. SUBBIAH MUDALIAR: உபதலைவர் அவர்களே, வெள்ளை அறிக்கையில் பலவிதமான நன்மைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும் கிராமப் பகுதியிலிருந்து வரும் என் போன்றவர்களுக்குத் தோன்றும் சில குறைபாடுகளைத் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

மாணேஜ்மென்ட் பள்ளிகளைப்பற்றி சொல்லும்போது, 8-வது பக்கத்தில் ஆராய்ச்சியில் இருப்பதாகக் கண்டிருக்கிறது. அனேகமாக கிராமப் பகுதி களிலே மாணேஜ்மென்ட் மேற்பார்வையில் உயர்தர ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், அதில் ஒரு குறைபாடு என்ன வென்றால், அதை வைத்து நடத்தக்கூடியவர்கள் அதை ஒரு வியாபாரமாக (பிஸினெஸ்) நடத்துகிறார்கள். ஒரு குடும்பத்தில் தகப்பன் பெயருக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம், அதற்கடுத்தார்போல் மனைவி பெயருக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம், சகோதரி பேருக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் என்று வைத்துக் கொண்டு, கல்வியைப் புகட்டுவதற்கு, கல்வியை விருத்தி பண்ணுவதற்கு இல்லாமல், அதை ஒரு வியாபார ஸ்தலமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கல்வித் தணிக்கை அதிகாரிகளுக்கு இவைகள் தெரிந்திருந்தும், சட்டரீதியாக ஒன்றும் செய்ய முடியாததால் அதை இப்படியே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், கல்வி புகட்டுவதற்குப் பதிலாக வரும்படியையே ஒரு குறிக் கோளாக வைத்துக்கொண்டு, எவ்வளவு தூரம் கல்வித் தரத்தைக் குறைக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் குறைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் இரண்டு குக்கிராமங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ஒன்று தன் பேரிலும் இன்னொன்று மனைவி பேரிலும் வைத்துக்கொண்டு இரு பள்ளிக்கூடங்களையும்

7th November 1957] [Sri A. R. Subbiah Mudaliar]

ஒருவர் சைக்கிளில் போய் மேற்பார்வை பார்க்கக்கூடிய நிலைமையில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையைப் போக்குவதற்கு தெளிவான ஒரு சட்டத்தின் மூலமாகவோ அல்லது விதியின் மூலமாகவோ ஏதாவது வழி செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அதற்கடுத்தாற்போல், தணிக்கை அதிகாரிகள். அவர்கள் எஸ்.எஸ். எல்.ஸி.க்குக் குறைவாகப் படித்தவர்களாக சில இடங்களில் இருக்கிறார்கள். ஹையர் கிரேட் தேறின பிறகு, 2, 3 வருஷங்கள் பள்ளியில் அனுபோகம் ஏற்பட்ட பிறகு, தணிக்கை அதிகாரிகள் என்று நியமனம் செய்யப்படுகிறார்கள். அவர்களே, ஹையர் எலிமெண்டரி ஸ்கூலுக்குப் போகும் போது, தரம் குறைகிறது. ஹையர் கிரேட் தேறின பிறகு, மூன்று வருஷம் கல்வி ஸ்தாபனங்களில் வேலை பார்த்தால் போதும் என்ற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு தணிக்கை அதிகாரி என்று நியமனம் பண்ணுவது மூலமாக தணிக்கை சரியாக நடப்பதில்லை. குறைந்தது கிராஜுவேட்டாக இருக்கக்கூடியவர்களைத் தணிக்கை அதிகாரிகளாகப் போடுவது நலம்.

குழந்தைகள் லேபர்ஸ் மிக முக்கியமாகும். ஒவ்வொரு தாலுகா சென் பரிவாவது ரெவின்யூ பிரிசாவிலாவது குழந்தைகள் லேபர்ஸ் ஒன்று இருக்கும்படி கண்டிப்பாக வழி செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் பிள்ளைகளுக்குப் படிக்கக்கூடிய பழக்கம் ஏற்படும். அதைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமாந்திரங்களில் உள்ள பிள்ளைகள் சினிமாவுக்குப் போகக்கூடிய ஒரு கெட்ட பழக்கம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒரு சினிமாவுக்குப் போய்விட்டுவரக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டவுடன் அதில் நடக்கக்கூடிய கெட்ட போக்குதான் பிள்ளைகளுக்கு மனதில் படுகிறது. ஆகவே கிராமாந்திர ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களில் ரிஸிஜன், மாரல் வகுப்புகள் கண்டிப்பாக வைக்கவேண்டும். இவை இரண்டும் கிராமப் பள்ளிகளில் மிக மிக முக்கியம். மாரல், ரிஸிஜன், இன்டெலிஜன்ஸ் “டெஸ்ட்” இருந்தாலும் நல்லது. பள்ளிகூடப் பிள்ளைகள் கெட்டுப்போவதற்குக் காரணம், சினிமாவுக்குப் போகக்கூடிய தப்பான மனப்போக்கு வளருவது தான். அந்த வாய்ப்பு ஏற்படாமல், அவர்களுக்கு மாரல் ஸ்டடி கட்டாயமாக வைத்துவிட்டால் அனேக விதத்தில் நன்மை ஏற்படும்.

மத ஸ்தாபனங்கள் நடத்தும் கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்குப் போனால், உதாரணமாக கிருஷ்ணாவர்கள் நடத்தும் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போனால், முக்கியமாக அங்கே சொல்லிக் கொடுப்பது “ப்ரேயர்” சாப்பிடும்போது ப்ரேயர், படிக்கும்போது ப்ரேயர், படுக்கும்போது ப்ரேயர், பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும்போது ப்ரேயர், வீட்டை விட்டு வெளியே போகும்போது ப்ரேயர் இல்லாமல் போகமாட்டார்கள். இதனால் அவர்களுக்குச் சிறு வயதிலேயே கடவுள் பக்தி ஏற்படுகிறது. அதை நாம் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திலும் புகட்டுவது ரொம்ப முக்கியம்.

மத்தியான வேளையில் பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளுக்கு உணவு அளிக்கும் திட்டத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய கல்வி இலாகா டைரக்டர் அவர்கள் ஆர்பித்தது ரொம்ப நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சில பள்ளிக்கூடங்களில் தனிப்பட்டவர்களே செய்கிறார்கள். சில இடங்களில் கூட்டுறவாகவும் செய்கிறார்கள். நடந்து கொண்டு இருக்கும் இடங்களுக்கு அதன்மூலம் அதிக முதல் சலுகை கொடுங்கள். பிள்ளைகளுக்கு பகல் உணவு கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படலாம்.

இந்தி வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பெரிய பிரச்சனை இருக்கிறது. கல்வி மந்திரி அவர்கள் கொஞ்சம் அழுத்தமாகச் சொன்னார்கள். தென்னாப்பிடி இருந்து டில்லி போனால் எந்த டிபார்ட்மெண்டுக்குப் போனாலும் நம் தமிழ்நாட்டுச் சகோதரர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் நாம் முன்னேறியிருக்கும்போது இந்தியைக் கண்டிப்பாக படிக்க வேண்டியது அவசியம். இந்தி படிக்காவிட்டால் வட நாட்டுக்குப் போக முடியாது. இப்பொழுது வடநாடு தென்னாடு என்று அவதூறுகப் பேசி என்ன பிரயோசனம். தமிழ் நாடு தான் எல்லா விதத்தி

[Sri A. R. Subbiah Mudaliar]

[7th November 1957]

லும் முன்னேற்றகரமான நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், அரசாங்கத்தார் வெள்ளை அறிக்கையில் சொன்னபடி இந்தியைக் கட்டாயமாக வைத்துத்தான் தீர்வேண்டும். இந்த இருந்தால்தான் நாம் முன்னேற முடியும். தமிழ்நாட்டில் பலவிதமான கஷ்டங்கள், இருப்பதோடு சரிசும் இல்லாத நாடாகவும் இருக்கிறது. இயற்கை வசதியற்ற நாடாக இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய கல்வித் தரம் எந்த விதத்திலும் முன்னேற்றமாக இருக்கும்போது அதை நல்ல நிலைமையில் கொண்டு வரவேண்டும். இந்தி கட்டாயமாக அமுல் நடத்துவது அவசியம். வட நாடு தென்னாடு என்று சாதாரணமாகப் பேசக்கூடியவர்களுக்காக அதைக் கொஞ்சம் யோசனை செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து இந்தியைக் கம்பல்சரியாக இல்லாமல் செய்துவிடக்கூடாது.

ஆங்கிலம் ஒரு முக்கியமான மொழியாகும். வெள்ளை அறிக்கையில் சொன்னபடி 5-வது வகுப்பிலிருந்து கட்டாயமாக இருக்கவேண்டும். இந்தியும் ஆங்கிலமும், தாய்மொழியாகிய தமிழும் கட்டாயமாக எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை வைத்திருப்பது ரொம்பப் பொருத்தம். இம் மூன்று மொழிகளையும் ஒரு குறையும் இல்லாமல் அமுல் நடத்தினால்தான் தமிழ் நாட்டவர்களுக்குப் பிரயோஜனப்பட்டதாகும்.

ஆங்கிலம் இன்டர்நாஷனல் லாங்குவேஜ் ஆகையால் அதை எடுக்கக் கூடாது. அதுவும் இருந்தால்தான் நாம் முன்னேற முடியும். மேற்படிப்புக்கு வாழ்ப்பும் ஏற்படும்.

பள்ளிகேஷன்களை நாஷனலைஸ் பண்ணுவது முக்கியம். திரு. ஆசைத் தம்பி அவர்கள் சொன்னபடி எல்லாவற்றையும் ஒரே ஸ்டாண்டர்டில் வைப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. ஆங்கிலம், கணக்கு, ஸயன்ஸ் இவைகள் பொது ஸப்ஜெக்டுகளாக இருக்கலாம். பூகோளம், சரித்திரம் அந்தந்த ஜில்லாவுக்குப் பொருத்தமாக அமைவது நல்லது.

நர்சரி பள்ளிக்கூடங்கள் ரொம்ப முக்கியம். கிராமாந்திரங்களிலும் சரி, சென்னை போன்ற பெரிய நகரங்களிலும் சரி, பிள்ளைகள் வீட்டில் பொழுது போகாமல் தெருக்களில் சுற்றுவதால் தங்களை வம்பு பேசி, நடவடிக்கையைக் கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த எந்த இடங்களில் நர்சரி பள்ளிக்கூடங்கள் வைக்க முடியுமோ, அங்கெல்லாம் நர்சரி பள்ளிக்கூடங்கள் வைத்தால் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல பழக்கம் ஏற்பட உதவிகரமாக இருக்கும்.

தனிப்பட்ட மாணேஜ்மெண்டில் அம்மாதிரி வைப்பதற்குத் தயாராயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு உதவி கொடுத்து, நர்சரி பள்ளிக் கூடம் வைப்பது அவசியம் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அத்துடன் சில புத்தகங்கள் மோசமான முறையில் பப்ளிஷ் பண்ணுகிறார்கள். அதையும் சட்ட ரீதியாக தடை செய்வது முக்கியம். கீழ்த்தரமான புத்தகங்களை சட்ட ரீதியாகத் தடை செய்வது முக்கியம்.

வெள்ளை அறிக்கையில் கண்ட மற்ற விஷயங்களை எல்லாம் எல்லோரும் பேசியிருக்கிறார்கள். அவைகளைப்பற்றி நான் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. கல்வி அதிகாரி அதை ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் போய், நடைமுறையில் இருக்கும் கஷ்டங்களைத் தெரிந்து, அதற்குத் தகுந்தபடி வகுத்திருக்கிறார்கள். கமிட்டியும் அப்படி நடந்திருக்கிறது. கல்வி மந்திரி அவர்கள் இதைப்பற்றி ஒவ்வொரு பக்கமும் ஆழ்ந்து கவனித்து அதன்பின் அச்சடித்ததாக தெரிகிறது. வெள்ளை அறிக்கையானது தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு பொக்கிஷம். அம்மாதிரி ஒரு பொக்கிஷத்தை உண்டாக்கிய கல்வி மந்திரி அவர்களுக்கும் கல்வி அதிகாரிகளுக்கும் என்னுடைய வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI P. U. SHANMUGAM : சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வியைப்பற்றி கல்வி அமைச்சர் சமர்ப்பித்திருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையின் மீது பல நண்பர்கள் கருத்தரையாற்றினார்கள். வெள்ளை அறிக்கையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களையும், திருத்தங்களையும் தெரிவித்தால், வெள்ளை அறிக்கையை திருத்தக்கூடிய தகுதி நாம் பெற்று விட்டோம் என்ற பொருளல்ல. இப்படி இருக்கக்கூடிய என் கருத்துக்களை

7th November 1957]

[Sri P. U. Shanmugam]

எடுத்துச் சொல்லி, இதைச் செய்யலாமா, இந்த யோசனையை கேட்டுக் கொள்ளக்கூடாதா என்ற வேண்டுகோளோடு இந்த சொற்பொழிவை துவக்குகின்றேன்.

சாதாரணமாக, மருத்துவத் துறையில் தனது தொழிலில் கவனக் குறைவு இருந்தால், மருந்தை தவறுதலாகக் கொடுத்துவிட்டால், இறப்பவன் ஒரு நோயாளி. ஆனால், நாம் நமது வேலையைச் சரிவர செய்யா விட்டால், சரிவர இந்தத் திருத்தத்தைச் செய்ய தவறிவிட்டோமானால், அதனால் பாதிக்கப்படப் போவது ஒரு தனி மனிதன் அல்ல. வருங்கால சமுதாயமே பாதிக்கப்படும் என்பதை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு, இந்தத் திருத்தம் எப்படியிருந்தால் சிறப்பாக அமையும் என்று ஆய்ந்து ஆராய்ந்து முடிவு கட்ட வேண்டிய வர்களாக இருக்கிறோம். கல்வி அமைச்சர் இதை ஒட்டி இரண்டு மணி நேரம் சிறப்பான சொற்பொழிவு ஆற்றினார். அந்தச் சிறப்பு சொற்பொழிவில் அவர் குறிப்பிட்டதில் முக்கியமாக ஒன்று என் நெஞ்சைக் கவர்ந்தது. அதுதான் மொழிப் பிரச்சனை. மொழிப் பிரச்சனை யைப்பற்றி பேசும்பொழுது சொன்னார்கள். எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் ஒன்று கூடி உட்கார்ந்து அதற்கு முடிவு காணலாம் என்ற தைரியமான வார்த்தையைக் குறிப்பிட்டார்கள். நான் அதைக் கேட்டவுடன் மகிழ்ந்தேன். இருப்பினும் வெள்ளை அறிக்கையைப் படித்துப் பார்க்கும் பொழுது ஒரு மாணவன் மூன்று மொழிகளைப் படிக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றில் ஒன்று தமிழ் பிரதேச மொழி. மற்ற இரண்டு விரிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி. அதை அடுத்து ஆங்கிலம். ஆகிய இந்த மூன்று மொழிகளும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விரிந்தியை அல்லது வேறு ஒரு மொழியை எடுத்துக் கொள்ளும் மாணவர்கள் Academic Course II-ஐ வகுப்புப் பரீட்சையிலே கட்டாயமாகத் தேரவேண்டும், இல்லாவிட்டால் தேர்வு பெற்றதாக முடிவு நேராதா என்கின்ற வகையிலே வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். விரிந்தியைக் கட்டாயப்படுத்தவோ என்னவோ, விரிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லலாம். விரிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று தானே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது, அதில் என்ன குறை இருக்கிறது எனக் கேட்க்கூடும். பொதுவாக நமது நாட்டில் விரிந்திக்கே அதிகமான ஆசிரியர்கள் கிடைக்கக்கூடும். மற்ற மொழிகளுக்கு ஆசிரியர்கள் கிடைக்க மாட்டார்கள். அதுவும் கல்வித் துறையில் மாணவர்களுக்கு பாடசாலைகளில் போதுமான இடம் கிடைப்பதில்லை. எப்படியோ மாணவர்களைக் கொண்டு போய் பாடசாலைகளில் சேர்க்கின்ற நிர்ப்பந்தத்திலே இருக்கின்ற பெற்றோர்கள் விரிந்தியிலேதான் வாத்தியார் இருக்கிறார்களா, தெலுங்கு ஆசிரியர் இல்லையா, மலையாள ஆசிரியர் இல்லையா என்று நிர்ப்பந்தப்படுத்தி கேட்க மாட்டார்கள். ஆகவே, விரிந்தி மறைமுகமாக கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது. அது வேறு ஒரு ரூபத்தில் நுழைகிறது. விரிந்தி கட்டாய பாடமாகத் தேவையில்லை. இப்பொழுது இருக்கிற மாதிரியே விரிந்தியை படித்தவர்கள் படிக்கலாம் என்று விட்டு விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அதை கட்டாயமாக இன்னொரு முறையில் புகுத்துவது குறித்து நெஞ்சம் சற்று வலிக்கிறது. எனக்கு முன் பேசிய அம்மையார் அவர்கள் தமிழ் ஆசிரியர்களைப்பற்றி, அவர்களின் அவல நிலைமையைப்பற்றி சிறப்பாகக் கூறி ஏறக்குறைய அவர் வருத்தத்தை முழுவதும் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். தமிழ் ஆசிரியர்களைப்பற்றி குறிப்பிட்ட அவ்வம்மையார், தமிழுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமையை குறிப்பிடுவார்கள், தமிழ் நாட்டிற்கு வருகின்ற புதுமொழி பற்றி குறிப்பிடுவார்கள் என்று எதிர் பார்த்தேன். ஆனால் குறிப்பிடவில்லை. தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு எந்த அவல நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அதைவிட அவல நிலைமை தமிழ் நாட்டின் தாய்மொழிக்கு ஏற்படுமோ என்று அஞ்சத்தக்க வகையில் விரிந்தி நுழைகின்றது. விரிந்தி நுழைவினால், தமிழ் கெடுமா, கெடாதா என்ற பிரச்சனை வேறு. விரிந்தி நுழைவு எவ்வளவு அபாயகரமானது என்று இங்குள்ள பலர் வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும்கூட நெஞ்சார் நினைத்துக் கொள்ளுவார்கள், மனதார் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். விரிந்தியை இப்படி மறைமுகமாக புகுத்தாது நேரடியாக படித்துத்தான் தீர வேண்டுமென்று

[Sri P. U. Shanmugham]

[7th November 1957]

மென்று வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தால், வெள்ளை அறிக்கையைத் தயாரித்தவர்களை வீரர்கள் என்று சொல்லுவேன். ஹிந்தியே கூடாது என்று அவர்கள் சொல்லியிருப்பார்களேயானால், தமிழ்த்தாய் மானத்தைக் காக்க வந்த தீரர்கள் என்று பாராட்டலாம். ஹிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று மறைமுகமாகச் சொல்லி ஹிந்தியைக் கட்டாயமாக புகுத்தவதைப் பார்க்கும்பொழுதுதான், அவர்கள் வீரர்கள் என்றும் சொல்ல முடியவில்லை, தமிழ்த் தாயைக் காப்பாற்ற வந்த உத்தம பிள்ளைகள் என்றும் சொல்ல முடியவில்லை. வருத்தத்தோடு நெஞ்சம் நோக்குகிறது என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

ஹிந்தி மொழியைப்பற்றி ஆறுதலாகக் குறிப்பிட்டார்கள். சகலக் கட்சித் தலைவர்களும் ஒன்று கூடி உட்கார்ந்து எல்லோரும் ஒன்றுபட்ட மொழி முமாக அமைப்போம் என்று சொன்னதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். அப்படி அமைச்சர் அவர்கள் உள்ளபடியே நல்ல எண்ணத்தோடு சொல்லுகிறார்கள் என்றால் நான் அதைப் பாராட்டுகிறேன், வரவேற்கிறேன். நல்ல காரியங்களில் இறங்கும்படி பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எனது கருத்து யாது என்றால், ஹிந்தியை புகுத்துகின்ற நேரத்தில், ஹிந்தியைப் படித்த மாணவர்கள் ஹிந்திப் பரீட்சையில் தேறவில்லை யென்றால், முழுவதும் பரீட்சையில் தேறாத நிலைமையை மாற்றி, ஹிந்தியைப் படிக்கிறவர்கள் படிக்கலாம், கட்டாயமாக 11-வது வகுப்பு பரீட்சையில் அதில் தேற வேண்டும் என்று சட்ட மில்லை என்றாவது அந்த சட்டத்தின் பிடியை சிறிது தளர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிக்கூட செய்ய மனமில்லை என்றால், கடைசியிலே அறிக்கையிலே 20-வது para-வில் ஒரு சிலருடைய யோசனைகள் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் கொடுக்கின்ற யோசனைகளை அமைச்சர் அவர்கள் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு தமிழுக்கு இருக்கிற மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

‘There have been suggestions from various quarters that under Part II Language study, the language under Part I should not be excluded as one of the alternatives, but provision should be made for its study intensively under that part also.’

இரண்டாவதாகக் கொடுக்கப்படுகின்ற ஹிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்பதில், மற்றொரு மொழியிலே பிரதேச மொழி அல்லது வேறு மொழி என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது, பிரதேச மொழியையும் அந்தப் பிரிவின்கீழ் தீவிரமாகப் படிக்கலாம் என்ற திருத்தத்தை தயவு செய்து ஏற்றுக்கொண்டால், வெள்ளை அறிக்கையில் மொழிப் பரீட்சையைப்பற்றி சர்ச்சை எழுவதற்கு அவசியமிராது என்று நான் சொல்லுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார்கள் இம்மாதிரி கூறுகிறார்கள் என்ற பொருளல்ல. என்னைச் சார்ந்த நண்பர்களும் இம்மாதிரி பேசுகிறார்கள். நாங்கள் சார்ந்திருக்கிற கட்சியின் கப்போக குரலாகச் சொல்லுகிறோம் என்ற பொருள் கிடையாது. என்னுடைய சொந்தக் கருத்து இது என்று எடுத்துக்கொண்டாலும் இதை நாடு வரவேற்கும் என்று நம்புகிறேன். ஹிந்தி அல்லது இன்னொரு தேசிய மொழியைக் கற்க வேண்டும் என்று சொல்லும்பொழுது, பிரதேச மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இதை மாற்றி அமைக்கக்கூடிய மன தாராளமும் பெருந்தன்மையும் அமைச்சர் குழுவுக்கு ஏற்பட வேண்டும், ஏற்படும் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்து, இரண்டு யூனிட், அதாவது 11 ஆண்டு படிப்பை பிரித்து முதல் யூனிட் எழு ஆண்டு காலமாகவும், இரண்டாவது யூனிட் நான்கு ஆண்டு காலமாகவும் பிரித்து வைக்கிறார்கள். எனக்கு எழுந்த சிறு சந்தேகத்தைச் சொல்லுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் திருப்பி பதில் உரை சொல்லும்பொழுது விளக்குவார் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இப்பொழுது எலிமெண்டரி பாடசாலைகளில் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுவதைப் பார்க்கிறோம். சில இடங்களில் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக இருக்கலாம்.

7th November 1957] [Sri P. U. Shanmugham]

இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய 6-வது, 7-வது standard-ல் செகண்டரி கிரேடு trained teacher இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு நிர்ப்பந்தம் இப்பொழுது இருந்துகொண்டு வருகிறது. இரண்டையும் கொண்டு வந்து சேர்த்து ஏழு வகுப்புகளை ஒரு யூனிட் ஆக்கும்பொழுது, மேல் இரண்டு வகுப்புகளுக்கும் யார் ஆசிரியர்களாக பணியாற்றப் போகிறார்கள் என்று சொல்லப் படவில்லை. இரண்டு standard-களை எலிமெண்டரி பாடசாலையோடு கொண்டு வந்து சேர்க்கிறார்கள். உயர்தர ஆரம்ப பாடசாலைகளைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆரம்பப் பள்ளிக் கட்டிடத்திலே போதிய இட வசதி இல்லாதபோது அதை உயர்தர பாடசாலையாக்கி விடுவதால் இட நெருக்கடி அதிகமாகும் என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஏற்றுக்கொள்ளுவார்களோ, இல்லையோ, எனது கருத்தைச் சொல்லுகிறேன், இரண்டு யூனிட்களாக பிரிப்பதற்கு பதிலாக, அதை ஏன் மூன்று யூனிட்களாக பிரிக்கக் கூடாது என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முதல் ஐந்து வகுப்புகள் ஒரு யூனிட் அடுத்த மூன்று வகுப்புகள் ஒரு யூனிட், அடுத்து மூன்று வகுப்புகள் ஒரு யூனிட் என்று பிரித்தால் இட நெருக்கடியை சமாளிக்க முடியாதா என்பதை தயவு செய்து யோசித்து அதை ஏற்றுக் கொள்ள இயலுமானால், இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, கல்வித் திட்டத்தில் போடப்படுகின்ற உத்தரவுகள் அனைத்தும், சென்னை மாநிலத்தில் இருக்கிற அத்தனை பாடசாலைகளையும் கல்லூரிகளையும் ஒரே அளவில் பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நேற்றைய தினம் அமைச்சர் அவர்கள் பேசும் பொழுது குறிப்பிட்டார்கள் ஆசிரியர்களுக்கு 12 ரூபாய் அதிகம் கொடுத்திருப்பதாக. வேலூர் வெங்கடேசுவரர் உயர்தர பாடசாலையில் இன்னும் 12 ரூபாய் சம்பள உயர்வு ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. கேட்பால் அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், தாங்கள் சென்னை மாகாண சர்க்கார் உத்தரவிற்குப் பணிய் வேண்டியதில்லை. ஆந்திர மாகாண சர்க்கார் உத்தரவுக்குத்தான் பணிய் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஆசிரியர்களுக்கும் உடனடியாக இந்த சம்பள உயர்வை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹிந்தியைப் பொறுத்த மட்டில் அமைச்சர் குழு நான் சொன்ன யோசனைகளை ஆராய்ந்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரவேண்டும். கடைசியாக ஹிந்தியை கட்டாயமாக புகுத்தி தமிழகத்திலே ஒரு எரிமலையை ஏற்படுத்தி விணை பழிச் சொல்ல இதை அமைச்சர் குழு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய சிறுநரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRIMATHI HEMALATHA DEVI : மதிப்பிற்குரிய துணைத்தலைவர் அவர்களே,

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்”

என்று வள்ளுவர் வகுத்துச் சொன்ன வாக்கின்படி நம் நாட்டில் எல்லா மக்களும், தங்களுக்கு இருக்கும் கண்களை கண்களாகவே பாவிக்க வேண்டும். தங்கள் கண்களை புண்ணை பாவித்து, படிக்காது விணை தங்கள் வாழ்நாளை பாழாக்கக் கூடாது என்றளவில் ஏழைக்கும் மும்பத்தினருக்கும் பிற்பட்ட இனத்தவருக்கும், தியாகிகளுக்கும், மற்றும் எல்லா குடும்பத்தினருக்கும், ஆக நாட்டில் உள்ள அத்தனை பேர்களுக்கும் கண்களுக்கு ஒப்பாக மதிக்கப்படும் கல்லியில் தேர்ச்சி பெற்று வாழ வழிவகை செய்து கொடுக்க அரசாங்கம் பல சட்டங்களையும், பல திட்டங்களையும் வகுத்திருப்பதை குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறோம், வரவேற்கிறோம். அதே முறையில் புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கு அரசாங்கமே முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஜில்லா போர்டிலும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் பள்ளிக்கூட பாடப் புத்தகங்களை தேர்ந்தெடுக்கும் கல்வி நிரந்தரக் கமிட்டி குழுவினரிடம் தனியார் நடத்தும் கம்பனிகள் ஸ்பெஸிமன் புகு

[Srimathi Hemalatha Devi]

[7th November 1957]

கொடுப்பார்கள். அந்த ஸ்பெஷலிமன் புக் நல்ல வர்ண படங்களும், நல்ல காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுமிருக்கும். ஆனால் பிறகு அந்த புல்தகத்தை தேர்ந்தெடுத்த பிறகு அந்தப் புத்தகங்களில் வர்ணப் படங்களும் இருக்காது, தாள்களும் மோசமான நிலையில் இருக்கும். அம்மாதிரி நடவாத வகையில், புத்தகங்களை அரசாங்கமே அச்சிட முன் வந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. அதோடு கூட, முதல் படிவத்தில் இருந்து ஆங்கிலமும், ஹிந்தியும் ஆரம்பிக்கிறார்கள். அது, மாணவ மாணவிகளுக்கு பெரிய சமையாயிருக்கிறது. மாணவ மாணவிகளுக்கு மட்டுமல்ல. எனக்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர் ஷண்முகம் அவர்கள் கூட அறிவித்தார்கள். ஹிந்தி என்று சொல்லும்போது ஒரு பெரிய சமையாக அதைக் கருதுகிறார்கள். ஆனால் 6,000 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள தேசத்தின் பாஷையாகிய ஆங்கிலத்தை படித்து பட்டங்கள் பெற்று பட்டாதாரிகளாக விளங்கி வருகிறோம். அப்பொழுது ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று கூறுவதற்கு என்ன தடை இருந்தது? அப்பொழுது நாம் அடிமையாய் இருந்ததாலோ என்னமோ ஆங்கிலத்தை படிக்க ஒப்புக்கொண்டு படித்தோம். நம் பிரதேச மொழியாகிய தமிழ், தமிழ் நாட்டிற்குள் பயன்படுமே தவிர, கேரளத்திற்குச் சென்றால் தமிழ் பயன் படாது, ஆந்தரத்திற்குச் சென்றால் தமிழ் அங்கு செல்லாது, மைசூருக்குச் சென்றால் அங்கு கன்னடம் தான் இருக்கிறது, அங்கும் தமிழ் பயன் படாது. ஆகவே, இந்தியாவிலே பெரும்பான்மையோர் பேசும் பாஷையாகிய ஹிந்தியை நம் தேசிய பாஷையாக ஏற்றுக்கொள்வதில் ஏன் தயங்க வேண்டும் என்று நாள் கேட்கிறேன். அதோடுகூட, நாம் ஹிந்தி படிக்க முடியாதெனக் கூறி நூட்பாள் பட்டம் கட்டிக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறோமா என்று கேட்கிறேன். எத்தனை பாஷையானால் என்ன? அவைகளை படிக்க நமக்கு புத்தியில்லை என்று சொல்வதற்கு வெட்கமில்லையா என்று கேட்கிறேன். தமிழ் நாட்டிலே இருப்பவர்கள் அறிவாளிகள். ஏன் ஹிந்தி படிப்பதை ஒரு சமையாக நாம் கருதவேண்டும். ஆகவே, மூன்று அல்லது நான்காவது வகுப்பில் இருந்து ஹிந்தியையும், ஆங்கிலத்தையும் படிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படியானால் முதல் படிவம் வரும்போது மாணவ மாணவிகள் ஓரளவு அப்பாஷைகளை நன்கு புரிந்து கொண்டு, வாக்கியங்கள் அமைக்கும் அளவில் தேர்ச்சி பெறுவார்கள். உயர்நிலை பள்ளிப் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்யும்போது தமிழில் மட்டுமல்லாது ஓரளவு இவ்விருபாஷைகளிலும் நல்ல முறையில் தேர்ச்சி அடைந்து விளங்குவார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கல்லூரிகளில் விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பக் கல்வி பாடங்களை எல்லாம் பிரதேச மொழியில், அதாவது தமிழில் நடத்த வேண்டுமென்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வந்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். தமிழில் அந்தப் பாடப் புத்தகங்களை அச்சிட்டு வெளியிடும்போது, தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் ஆங்கில பதங்களையும் குறிப்பிட்டு அதற்கு சரியான தமிழ் பதத்தையும் அதற்குத்து குறிப்பிட்டால் நாளடைவில் தமிழ் பதம் மனதில் பதிந்து விடும். பின் சில வருஷங்களில் ஆங்கிலப் பதங்கள் மறைந்து போய் அந்தயிடத்தில் தமிழ் பதங்களை எளிதில், உபயோகித்துக் கொள்ள அது ஓரளவு இவ்வாயிருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மேலும் கல்லூரி படிப்பு முடிவதற்குள் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சி பெறுவது மட்டுமல்லாது ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய இம் மூன்று மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற முடியும். அப்படி நாம் ஹிந்தியில் நல்ல தேர்ச்சி அடையும்போது அரசாங்க பாஷையாக ஹிந்தியையே வைப்பதற்கு யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக நம் மாகாணத்தில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பெண்களுக்கு என்று தனி கல்லூரி அமைக்க வேண்டும். அமைப்பதுதான் நல்லது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பெண்களுக்கு என்று தனி கல்லூரி இல்லாத ஜில்லாக்களில் இருக்கும் பெண்கள் கல்லூரி படிப்பு படிக்க தடை ஏற்படுகிறது. ஆன்களோடு சேர்ந்து படிப்பதற்கு பெண்கள் அச்சப்படுகிறார்கள். அது ஒரு புறமிருக்க, பொருளாதாரம் இல்லாத காரணத்தால் வேறொரு ஜில்லாவிற்குச் சென்று படிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள், அவர்கள். படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருக்கிறது பெண்களுக்கு. ஆனால் வசதியில்லாத காரணத்தால் கல்லூரி படிப்பு படிக்க முடியாது, உயர்நிலைப்

7th November 1957]

[Srimathi Hemalatha Devi]

பள்ளிப் படிப்போடு அவர்கள் நின்றுவிட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பெண்களுக்கு தனிக் கல்லூரி அமைத்தால் தான் ஆண்களோடு பெண்களும் நல்ல முறையில் படித்து முன்னேற முடியும். ஆண்கள் மட்டும் இம்மூன்று பாஷைகளும் படித்து தேர்ச்சி அடையும்போது அப்படி பெண்களும் ஏன் அடையக்கூடாது. “ஆண் களோடு பெண்களும் சரிநிதர் சமானமாக வாழ்வோம் இந்த நாட்டிலே” என்று பாரதியார் கூறியிருக்கிறபடி ஆண்களும், பெண்களும் இம்மூன்று பாஷைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். குறிப்பாக, சேலத் தில் இப்பொழுது பெண்களுக்கு தனி கல்லூரி அமைக்க வேண்டுமென்று திருவாளர் ராமானுஜம் செட்டியார் அவர்கள் ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து உதவியுள்ளார். அதோடு ஜில்லா போர்டும் சிறந்த வகையில் ஒரு லட்சம் ரூபாய் கொடுப்பதாகவும் மேலும் பல பிரமுகர்கள் நிதி தானம் அளிப்பதாகவும் உள்ளனர். ஆகவே, எங்கள் சேலத்தில் பெண்களுக்கு என்று ஒரு தனி கல்லூரி அமைக்க ஆவன செய்வதற்கு எவ்வளவு துரிதமாக காரியங்கள் செய்ய முடியுமோ அவைகளை, கல்வி இலாகாவைச் சார்ந்தவர்களும், நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் செய்வார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். அதோடு, நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூறியபோது சேலம், கோயம்புத்தூர் ஜில்லாக்கள்தான் கல்வியில் பிற்போக்கான நிலைமையில் உள்ளது என்று தெளிவு படத் தெரிவித்தார்கள். எனவே சேலம் ஜில்லாவில், குறிப்பாக தர்மபுரித் தாலுகாதான் மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் உள்ளது. குறிப்பாக எனது தொகுதியைச் சேர்ந்த பாப்பாப்பட்டி என்ற இடத்தில் தியாகி சுப்பிரமணிய சிவா அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக அரசாங்கம் பேசிக் ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் ஆரம்பிக்க போகிறார்கள். அதை பேசிக் ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் ஆக ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய உதவி அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு கல்வி அமைச்சர் கொண்டு வந்த கல்வி வெள்ளை அறிக்கையை ஆதரித்து எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRIMATHI KAMALAMBUEJAMMAL : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த சபை முன்னால் சமர்ப்பித்திருக்கின்ற வெள்ளை அறிக்கையை நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து பார்த்து, தமிழரை கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்து உருண்டையாக திரட்டி வைப்பது போல இந்த அறிக்கையை நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து பரிசீலனை செய்து பார்த்தபிறகு இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. யாரும் குறைபாடு சொல்லுவதற்கு வகையின்றி இந்த அறிக்கை இடம் பெற்றிருக்கிறது. இந்த அறிக்கையில் கட்டாய படிப்பு என்பது முக்கியமான இடம் பெற்றிருக்கிறது. இது என்னுடைய வெகு நாயக கனவு. அந்த கனவு இந்த 1960-வது ஆண்டிலாவது நிலைவாகின்றதை பார்த்து யான் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். மேல் நாடுகளில் 16 வயதிற்குட்பட்ட ஆண் பெண் அனைவரும் கட்டாயமாக படித்தாக வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இல்லையென்றால் அந்த பிள்ளைகளின் பெற்றோர்களுக்கு பைன் (fine) போடுவது மேல் நாடுகளில் இருந்து வருகிறது. மேற்கத்திய நாடுகளில் இந்த விதமான முறை கையாண்டதின் காரணமாகத்தான் 16 வயதிற்குட்பட்ட படிக்காதவர்களை அந்த நாட்டில் பார்க்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. அதை உணர்ந்து நம் நாட்டினரும் மற்ற நாடுகளை போல் மூன்னாக்கு வரவேண்டும் என்று எண்ணி இந்த கட்டாய படிப்பை இங்கு கொண்டு வந்ததைப் பற்றி கனம் அமைச்சர் அவர்களை பாராட்டுகின்றேன். இந்த கட்டாய படிப்பில் ஒன்றிலிருந்து 5-வது வகுப்பு வரையிலும் கட்டாய படிப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் சில பிள்ளைகளுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் இதில் குறிப்பிட விரும்புவது என்னவென்றால், பெற்றோர்களோடு பகல் வேலைக்கு போயிருந்தாலும் இரவில் வந்த பிறகு அந்த ஊரில் 20, 30 பிள்ளைகள் சேருவார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு கென்று ஒரு ஆசிரியரை நியமித்து இரவிலாவது அவர்களுக்கு கற்று

[Srimathi Kamalambujammal]

[7th November 1957]

கொடுப்பதற்கு வசதி செய்தால் நலமாக இருக்கும். அப்படி ஏற்பாடு செய்வதினால் முதியோர் கல்வி திட்டத்தையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கும் என்பதை சொல்லிக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக மத்தியான உணவு கொடுக்கக்கூடிய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதினால் அதிக பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு வருவார்கள் என்பது நிச்சயம். இவ்வாறு பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக வந்தால் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகி வரும். அப்போது ஆசிரியர்களும் கூடுதலாக தேவைப்படும். அப்போது ஆசிரியர்களை பயிற்சி செய்யக்கூடிய இடங்களில் அதிகமான பேர்களை படிக்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அவ்விதம் அனுமதிக்கப்பட்டால்தான் ஆசிரியர்கள் இல்லை என்ற சூறைபாடு நீங்கும். ஆகவே இதற்கென்று இருக்கும் ட்ரெயினிங் காலேஜில் அதிக இடம் ஆசிரியர்களுக்கு ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதிலும் நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்துவதற்கு கோயில்களை உபயோகிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. முன் காலத்தில் இவ்விதம் நடத்தினதாகவும் சொன்னார்கள். அந்த காலத்தில் பெரிய பிரகாரங்கள், நூற்றுக்கால் மண்டபங்கள், ஆயிரங்கால் மண்டபங்கள் அதிகமாக இருந்தது. முன்னால் இவைகளை கட்டுவதற்கு அரசர்கள் இருந்தார்கள். இப்போது அவ்விதம் கட்டக்கூடிய கோயில்கள் இல்லை. அம்மாதிரிக் கோயில்களை கட்டுவதற்கு இந்த காலத்தில் சேரளம் இல்லை, சோழமும் இல்லை, பாண்டியமும் இல்லை. அவர்கள் கட்டியிருந்த கோயில்கள் எல்லாம் முன் காலத்தில் விரிவாக இருந்ததினால் அக்காலங்களில் பள்ளிக் கூடங்கள் நடத்த முடிந்தது. இப்போது இந்த விள்ளான காலத்தில் பள்ளிக்கூடங்களை சிறந்த முறையில் கட்டுகிறார்கள். இப்போது இருக்கிற கோயில்களை எல்லாம் எடுத்துப் பார்த்தால் பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கும் ஒரு அறைக்குத்தான் வரும். ஆகவே கோவிலில் நம்பிக்கை இல்லாத ஆசைத்தம்பி அவர்கள் போன்றவர்கள் கோவில்களில் பள்ளிகூடங்களை நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லுவது இந்த காலத்திற்கு எவ்வாறு என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்ததாக இப்போது எஸ்.எஸ். எல்.ஸி. வரை படித்து முடிந்த பிறகு ப்ரி யூனிவர்ஸிட்டி (Pre-University) கோர்ஸ் என்ற படிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இதில் இப்போது இருக்கின்ற பாட திட்டங்களை மாற்றியமைத்தாலும் இந்த எஸ்.எஸ். எல்.ஸி. பரீட்சையிலும் ப்ரி-யூனிவர்ஸிட்டியிலும் (Pre-University) பள்ளிக் எக்ஸாமினேஷன் தனித் தனியே எழுத வேண்டியிருக்கிறது. இதை மாற்றி எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.-க்கும் ப்ரி-யூனிவர்ஸிட்டி (Pre-University)-க்கும் சேர்த்து ஒரே பரீட்சையாக வைத்தால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் இரண்டு தடவையாக பரீட்சை எழுத வேண்டியிருக்கிறது. இரண்டு தடவை பணம் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.-யில் இருக்கும் பரீட்சையை எடுத்து விடுவார்களானால் இது மாணவர்களுக்கு உகந்ததாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்ததாக இப்போது இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களில் தொழிற் கல்வியை புகுத்த வேண்டியது மிக அவசியம். இவ்வீதமான தொழிற்கல்வி இல்லாததினால் மாணவர்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும் பேரே முனையில்தான் வாழ வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. நமக்கு ஜீவாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழிற்கல்வியை நம் மாணவர்கள் பெற வேண்டும். அதாவது 8-வது படிப்பு அடைந்ததும் கல்லூரிக்கு போக வேண்டுமென்றிருக்கும் நேரத்தில் தொழிற்கல்வியை மாணவர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும். அப்படி பெற்றிருந்தால் எழுதும் வேலையை விட்டு விட்டு வேறு ஏதாவது தொழிலுக்கு போக முடியும். இதனால் நம் நாட்டில் தொழில் நிலையங்கள் அதிகமாக ஏற்படுவதற்கும் இது ஒரு சிறந்த வழியாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்ததாக போதகு மொழியாக ஆங்கிலத்தை வைப்பதா, அல்லது ஹிந்தியை வைப்பதா, தமிழை வைப்பதா என்வகையினால் பிரச்சனை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்போது இதில் முதலாவதாக தமிழ் மொழி அல்லது பிரதேச மொழியை வைத்திருக்கிறார்கள். அடுத்ததாக ஹிந்தி அல்லது வேறு ஒரு இந்திய மொழி, மூன்றாவதாக ஆங்கிலம் அல்லது உலக மொழிகளில் ஒன்று என்று வைத்திருக்கிறார்கள். பிரதேச மொழியை முதலாவதாக வைத்திருப்பதால் படிக்கின்றவர்களுக்கு எளிதாக புரிந்து

7th November 1957] [Srimathi Kamalambujammal]

கொள்ள முடியும். அது வரவேற்கத்தக்கது தான். இந்த சமயத்திலாவது தாய் மொழிக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை பார்த்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இரண்டாவதாக ஹிந்தி மொழியைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தி படிப்பதானால் எந்தவித குறைவும் கிடையாது. நாக்பூர்-க்கு அப்புறம் தாண்டி விட்டால் ஹிந்தி மொழி தெரியாவிட்டால் மிக மிக கஷ்டம். ஹிந்தியை படிப்பதினால் தாய் மொழியினுடைய தரமோ அல்லது நம்முடைய தரமோ குறைந்துவிட போவதில்லை. இன்று ஹிந்தியை எதிர்க்கின்ற கட்சியைச் சேர்ந்த நம்முடைய நண்பர் அன்பழகன் அவர்களுக்கு ஹிந்தி நன்றாகத் தெரியும். இன்று அவர் ஹிந்தி படித்ததினால் அவர்களுடைய தரம் குறைந்து விட்டதா? அல்லது அவர்களுடைய புத்தி குறைந்து விட்டதா என்று நான் கேட்கிறேன். எதிர்க்கின்றவர்கள் ஹிந்தியை கற்றுக்கொண்டு மற்ற மக்களை மாத்திரம் ஹிந்தியை படிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லுவதில் என்ன அரித்தம் இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். இது வெறும் எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்திற்கே உதவுமே தவிர வேறு ஒன்றிற்கும் இல்லை என்று தான் நான் கருதுகிறேன். மனிதன் எத்தனையோ பாஷைகளில் தகுதி உடையவர்களாக இருக்க வேண்டியது தான். இதனால் யாருடைய தரமும் குறைந்து விட போவதில்லை. மேலும் இப்போது எய்டட் ஸ்கூல்ஸ் (Aided Schools) சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இந்த பள்ளிக்கூடங்களை புதிய திட்டத்தில் கொண்டு வரும் பொழுது பஞ்சாயத் யூனியனிலிருந்து மான்யங்கள் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த அலோசனை நல்லதல்ல என்பது தான் என் அபிப்பிராயம். தனியாக இப்போது கொடுத்து கொண்டிருப்பது போல் கொடுப்பதுதான் நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதோடு எய்டட் ஸ்கூல்ஸில் (Aided Schools) இருக்கும் ஆசிரியர்களின் சர்வீஸை கணக்கில் சேர்க்காமல் விடப்படுகிறது. சர்க்கார் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை பார்க்கும் ஆசிரியர்களோடு இவர்களும் சேர்ந்து படித்தவர்கள், அதே பயிற்சியை பெற்றவர்கள். தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை பார்க்கிறார்கள் என்ற காரணத்தின் பேரில் அவர்களுடைய சர்வீஸை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலைமை மாற வேண்டும். தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுடைய சர்வீஸையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு சர்க்கார் என்ன முடிவு எடுக்கப்போகிறது என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும் போது தெரிவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இவ்வாறு நல்ல முறையில் ஒரு திட்டத்தை கொண்டு வந்து இந்த சபையில் சமர்ப்பித்ததற்காக கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI N. MARUDACHALAM : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி பற்றிய இந்த அறிக்கை காலத்திற்கேற்ப முற்போக்கான முறையில் அமைந்திருக்கிறது என்று நான் கூறுவேன். இதில் சில திருத்தங்கள் செய்தால் மிக நன்றாக இருக்கும். அதாவது, 1-வது வகுப்பிலிருந்து 6-வது வகுப்பு வரையில் ஒரு மாணவன் படிக்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த மாணவன் 5-வது வகுப்பில் பரீட்சையில் தேறினால் ஆறுவது வகுப்பிலும் ஒரு பரீட்சை எழுத வேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பரீட்சையில் அவன் தவறிவிட்டால் மறுபடி 6-வது வகுப்பிலும் சேர்க்கப்படுவதில்லை, 5-வது வகுப்பிலும் சேர்க்கப்படுவதில்லை. இந்த நிலையில் 6-வது வகுப்பில் பரீட்சையில் தவறிய பல மாணவர்களின் பள்ளி வாழ்க்கையே முடிவடைகிறது. ஆகவே 5-வது வகுப்புப் பரீட்சை கூடாது. மாணவனுக்கு 5-வது வகுப்பில் பரீட்சை வைக்காமல் 6-வது வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, ஆதாரக் கல்வி போதனை எப்படி இருக்கிறது என்று சில இடங்களில் பார்த்தேன். இப்போது ஆதாரக் கல்வியில் கற்றுக்கொடுக்கும் முறை தவறானதாக இருக்கிறது. காலையில் மாணவர்கள் பஞ்சு எடுக்கிறார்கள், தக்கினியில் நூல் நூற்கிறார்கள். இரண்டு வருஷங்கள் ஆனாலும் மாணவர்களுக்கு இரண்டு எழுத்துக்கூடத் தெரிவதில்லை. ஆகையால் 5-ம் வகுப்பிற்கு மேல் ஆதாரக் கல்வியை அளித்தால் நன்றாக

[Sri N. Marudachalam] [7th November 1957]

இருக்கும். அப்படிச் சொல்லிக்கொடுத்தால் தான் மாணவர்கள் ஆதாரக் கல்வியை நன்றாகப் பயிலமுடியும்; அவர்கள் தொழில்களைக் கற்றுக்கொள்ளவும் முடியும்.

ஹரிஜனப் பிள்ளைகளுக்கு “ஸ்காலர்ஷிப்” கொடுக்கப்படுகிறது. பல இடங்களில் பலருக்கு இது கிடைப்பதில்லை. ஹரிஜன மாணவர்கள், உபகாரச் சம்பளத்தைப் பெறுவதற்கு முதலில் கிராம மணியக்காரரிடமும் பிறகு தாசில்தாரிடமும் விண்ணப்பத்தில் கையெழுத்து வாங்கவேண்டும். இவர்களிடமிருந்து கையெழுத்தை வாங்கி தலைமை ஆசிரியரிடம் விண்ணப்பத்தை சமர்ப்பித்தாலும் பலருக்கு உபகாரச் சம்பளம் கிடைப்பதில்லை. ஒரு சிலருக்குத்தான் உபகாரச் சம்பளம் கிடைக்கிறது. ஆகவே எல்லோருக்கும் உபகாரச்சம்பளம் கிடைக்கச் செய்யும் வகையில் உத்தரவிடுமாறு சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமங்களில் பல குழந்தைகள் படிக்க முடிவதில்லை. அவர்களை பெற்றோர்கள், தானியம் கூலியாகக் கிடைக்கிறது என்பதால் எங்கேயாவது மாடு மேய்க்க அனுப்பி விடுகிறார்கள். வாழ்க்கைத் தரம் குறைவாக இருப்பதால் அவர்கள் இப்படிச் செய்கிறார்கள். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக பள்ளிக்கூடங்களில் மத்தியானச் சாப்பாடு போடுவதாக சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். இதைச் செய்வதுடன் மாணவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு ஐதை உடை கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். அப்படிச் செய்தால் பெற்றோர்களும் பிள்ளைகளை ஊக்கத்துடன் பள்ளிக்கு அனுப்புவார்கள். இதை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஒரு உபாத்தியாயரிடம் எத்தனை மாணவர்கள் ஒப்படைக்கப்படலாம் என்பதைப்பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். ஒரு உபாத்தியாயர் 25—30 பிள்ளைகளை சமாளிப்பதே கஷ்டமானது. ஒருவருக்கு ஆரம்பத்தில் 2—3, குழந்தைகள் இருந்தால் அவைகளை சமாதானப்படுத்துவதே அவருக்குக் கஷ்டமாக இருக்கும். அப்படி இருக்கும்போது ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு உபாத்தியாயரிடம் 30 குழந்தைகள் இருந்தால் அவைகளை சமாதானப்படுத்துவதற்கே 2-மணி நேரம் பிடிக்கும். அதற்கு மேல், பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பது மிகவும் கஷ்டமானது. ஆகவே மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை எவ்வளவு குறைவாக நிர்ணயிக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைவாக நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சில இடங்களில் உபாத்தியாயர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உபாத்தியாயர்களுக்கு உள்ள வீட்டு அலவன்ஸ் ரூ. 7; அவர்களிடமிருந்து கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டுள்ள வீடுகளில் குடியிருப்பதற்காக வாங்கப்படும் வடகை ரூ. 15. சர்க்கார் வடகை வாங்குவது ரூ. 15-ம் அலவன்ஸ் கொடுப்பது ரூ. 7-மாக இருக்கக்கூடாது. ஆகவே எவ்வளவு அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவே வடகையாகக் கொடுக்கப் படுவதற்கான உத்தரவை சர்க்கார் போட வேண்டும். உபாத்தியாயர்களின் நிலை இப்படி இருந்தால் அவர்கள் எப்படி மாணவர்களுக்கு நன்றாகப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும்? அவர்களுக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும். ஆரம்பப்பள்ளி உபாத்தியாயர்களின் சம்பளம் இப்போது மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய சம்பளம் ரூ. 25 அல்லது ரூ. 30. குறைந்தபட்ச சம்பளம் ரூ. 50-ஆக இருந்தால்தான் உபாத்தியாயர்கள் ஊக்கமாகவும் உற்சாகமாகவும் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். கல்வி சம்பந்தமாகச் சட்டமியற்றும்போது உபாத்தியாயர்களின் சம்பளத்தையும் சர்க்கார் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again tomorrow at 9 a.m.

The House then adjourned.

IX.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

B

20. Balance Sheet of Radio and Electricals, Limited, Madras.